BIBLIA KOLBRIN
(Cartea a IX-a)

”CARTEA LUI LUCIUS”

Traducerea: Octavian Cocoş

Biblia Kolbrin, un text de înţelepciune egiptean-celtic vechi de 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generaţii de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărţi, primele 6 sunt numite „*texte egiptene*” şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite „*texte celtice*” şi au fost scrise de preoţii celtici în urma morţii lui Isus, resectiv:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: *”Cartea Creaţiei*”
2. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: *”Cartea textelor compilate*”
3. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: *”Cartea pergamentelor*”
4. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: *”Cartea Fiilor focului*”
5. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: *”Cartea manuscriselor*”
6. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a*: ”Cartea preceptelor şi învăţăturile morale”*
7. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: *”Cartea originilor*”
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: *”Cartea crengii de argint*”
9. **BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: *”Cartea lui Lucius”***
10. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: *”Cartea Înţelepciunii*”
11. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: *”Cartea Marii Britanii*”

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a IX-a)
”CARTEA LUI LUCIUS”

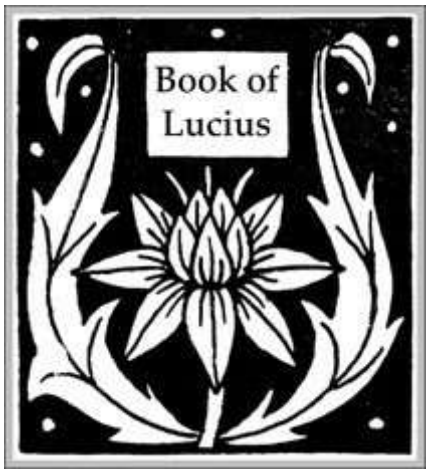

1:6 ”Niciun lucru nu poate avea o existenţă independentă şi de sine stătătoare, cu excepţia Duhului Suprem. Aceasta nu înseamnă că nimic altceva nu este real; termenul de „*iluzie*” se referă la faptul că simţurile sunt înşelătoare, deoarece interpretează greşit. Omul este amăgit de simţurile sale şi de aceea nu poate face diferenţa între *real* şi *ireal*.”

Cuprins

(1:13) - Capitolul I – Sferele existenţei
(2:16) - Capitolul II – Viziunea Duhului Sfânt şi a creaţiei
(3:12) - Capitolul III – Crearea omului
(4:17) - Capitolul IV – Omul – Legătură şi liber
(5:11) - Capitolul V – Misiunea rătăcitoare
(6:16) - Capitolul VI – Misiunea în pădure - 1
(7:16) - Capitolul VIII – Misiunea în pădure - 2
(8:18) - Capitolul VIII – Misiunea în pădure - 3
(9:12) - Capitolul IX – Misiunea în pădure - 4
(10:4) - Capitolul X – Mangod
(11:11) - Capitolul XI – Viziunea serii
(12:24) - Capitolul XII – Corpul fără trup
(13:28) - Capitolul XIII – Forţa vieţii
(14:21) - Capitolul XIV – Ultimele învăţături din pădure

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - SFERELE EXISTENŢEI

1:1. Aceasta este întreaga lege care îi este necesară omului pentru a-şi conduce viaţa: Cunoaşte-ţi natura, fă-ţi datoria şi trăieşte în armonie cu ceilalţi. A trăi în armonie înseamnă a nu face rău nimănui.

1:2. Există un Spirit Suprem pe care oamenii îl numesc Dumnezeu, căci Dumnezeu înseamnă Atotbun. Dar pentru că oamenii caută să aibă o relaţie mai apropiată cu Spiritul Suprem al Bunătăţii, ei îl numesc Tată sau El, şi nu este nimic rău în asta.

1:3. Spiritul Suprem conţine esenţele tuturor desăvârşirilor, iar acestea se revarsă din El sub forma vitalităţii, care este numită Duhul Sfânt. Sfera Duhului Sfânt înconjoară Sfera Spiritului Suprem, iar în jurul acesteia şi mai jos de ea se află Sfera Materială sau Muritoare.

1:4. În Sfera Materială sau Muritoare, Duhul Sfânt se manifestă în mod imperfect, fiindcă aici el se amestecă cu substanţele inerte ale acestei Sfere. De asemenea, lucrurile care sunt penetrate opun rezistenţă elementului care le penetrează, iar acest fapt, combinat cu efectele întrepătrunderii, provoacă obscuritate, iluzie şi ignoranţă. Acestea formează un fel de ceaţă, care poartă denumirea de *agnosia* (n.t. din grecescul a "*fără*" şi gnosis "*cunoaştere*", "*percepţie*").

1:5. Activitatea Spiritului Suprem în Sfera Superioară este necontenită, iar Universul Material se menţine numai datorită ei. La baza materiei stă o revărsare de energie din Spiritul Suprem, care formează un fel de ramă cu marginile solide. Cele trei Sfere cuprind tot ceea ce există şi nicio parte nu este lipsită de vitalitatea care izvorăşte din Spiritul Suprem. Aşa încât afirmaţia că Spiritul Suprem este în toate şi toate se află în Spiritul Superior este adevărată, deşi El nu se manifestă în Sferele obscurităţii, iluziei şi imperfecţiunii. Acest lucru nu înseamnă să Spiritul Suprem nu s-ar putea manifesta acolo sau că Sfera Materială şi Muritoare este dincolo de atingerea Sa. Însă aceste condiţii slujesc unui scop precis.

1:6. Niciun lucru nu poate avea o existenţă independentă şi de sine stătătoare, cu excepţia Spiritului Suprem. Aceasta nu înseamnă că nimic altceva nu este real; termenul de „iluzie" se referă la faptul că simţurile sunt înşelătoare, deoarece interpretează greşit. Omul este amăgit de simţurile sale şi de aceea nu poate face diferenţa între real şi ireal.

1:7. Toate Universurile Materiale sunt cuprinse în Sfera Materială şi Muritoare, care se află în contact cu Sfera Duhului Sfânt.

1:8. Măreţia lor depăşeşte limitele celei mai îndrăzneţe imaginaţii a omului, şi chiar dacă omul ar putea străpunge barierele lor, el nu va putea vedea Spiritul Suprem, pentru că acesta este învăluit şi ascuns.

1:9. Duhul Sfânt curge din Spiritul Suprem aşa cum căldura şi lumina se revarsă din soare; el penetrează toate lucrurile şi le ajută să-şi păstreze forma şi consistenţa. Numai Spiritul Suprem nu este penetrat de nimic, numai El este întreg şi de sine stătător. Numai El reprezintă o Esenţă Pură.

1:10. Sfera Duhului Sfânt este împărţită în Subsfere, şi tot aşa este împărţită şi Sfera Materială şi Muritoare. Stăpânul Suprem al Sferei Duhului Sfânt este Duhul Sfânt, iar Stăpânul Suprem al Sferei Materiale şi Muritoare este Natura. Prin urmare, toate universurile materiale sunt guvernate de nişte legi numite Legile Naturii. Natura este efectul şi manifestarea activităţii Duhului Sfânt care acţionează în materia a cărei realitate este relativă, şi nu absolută.

1:11. Trupul pământesc al omului, carcasa sa morală şi containerul spiritului sunt modelate înainte de naştere de către un tipar sufletesc ales de destin. Odată ce omul s-a născut, viaţa lui pe Pământ va fi influenţată de multe forţe, dar lui i se dă şi responsabilitatea liberului arbitru. În pofida acestui lucru, viaţa oricărui om va urma doar cursul stabilit de destin, însă în timp ce urmează acel curs omul poate face ce vrea.

1:12. Fiecare gând şi fiecare faptă de pe Pământ influenţează spiritul sufletesc care s-a proiectat în Sfera Materială şi Muritoare. Omul este alcătuit din trei părţi, suflet, spirit şi materie, fiecare având o afinitate pentru una dintre Sferele Existenţei. Aici, pe Pământ, spiritul sufletesc fie va fi pregătit pentru viaţa pe care o va duce în Sferele Superioare, fie va fi neglijat şi ignorat.

1:13. Acesta este rezumatul Adevărului propovăduit de maestrul nostru, iar Pemantris,

© Biblioteca Spirituală

discipolul său devotat, a consemnat lucrurile care urmează. Aceste învăţături au fost transmise unui număr de şapte discipoli, într-o mică sihăstrie aflată lângă pârâul care curge prin pădure.

CAPITOLUL II - VIZIUNEA DUHULUI SFÂNT ŞI A CREAŢIEI

2:1. Prieteni, puterea Duhului Sfânt este cea care v-a condus aici şi v-a îndrumat paşii, astfel încât să fiţi călăuziţi aşa cum se cuvine pe drumul care urcă spre divinitate. Nimeni altcineva nu va mai fi primit în cercul nostru, fiindcă un asemenea subiect profund ca acela pe care-l discutăm aici ar fi profanat de prezenţa prea multor persoane.

2:2. Este dificil să înţelegem Spiritul Suprem, însă iluminarea poate fi oferită celor care urmează cu sârguinţă Marea Cale ce duce la dezvoltarea spirituală. Ca să-L descriem altora este imposibil, fiindcă nimeni nu posedă o astfel de elocinţă şi nicio limbă nu conţine cuvinte adecvate. De asemenea, este dificil pentru cei nedesăvârşiţi să priceapă semnificaţia desăvârşirii sau pentru cei care văd să înţeleagă lumea invizibilă aflată dincolo de percepţia lor vizuală. Cel Veşnic este atât de departe de Sfera Omului Muritor, încât frumuseţea lui poate fi zărită doar ca o reflexie neclară. Acesta este un lucru bun, pentru că dacă nu ar fi protejat de această frumuseţe aflată dincolo de percepţia lui vizuală, omul muritor ar fi mistuit de strălucirea ei.

2:3. Fără creaţia Sa, Spiritul Suprem ar fi lipsit de termen de comparaţie şi de aceea nu ar mai fi suprem, aşa că El a creat. Niciun om nu l-a putut vedea şi apoi să mai trăiască, deşi multora li s-a dat ocazia să-i zărească reflexia. Prin urmare, dacă cineva vă spune, „*Am văzut Spiritul Suprem şi acum îi înţeleg natura*”, să fiţi siguri că acela nu l-a văzut pe El, ci doar o reflexie deformată a Lui. Adevărul este că Spiritul Suprem nu poate fi înţeles de către noi, cei muritori. El este cu mult mai presus de concepţia noastră muritoare, fapt pentru care mulţi spun că El este non-existent.

2:4. Spiritul Suprem este în afara creaţiei Sale şi dincolo de ea, dar strălucirea Lui stă la baza tuturor lucrurilor. El este Flacăra Centrală, iar sufletele oamenilor sunt nişte opaiţe aprinse de la această flacără, însă ele sunt închise într-un înveliş gros, aşa încât strălucirea lor abia se poate vedea. Sarcina noastră este să tăiem acest înveliş şi să-l dăm deoparte, astfel încât lumina din interior să strălucească cu putere.

2:5. Neavând niciun fel de constrângeri materiale, Spiritul Suprem nu are corp, de aceea omul închis în trup nu poate înţelege o astfel de stare. Însă omul nu îl contactează prin trup, ci doar prin intermediul spiritului sufletesc, şi există anumite locuri şi condiţii care îl pot ajuta pe om să stabilească contactul.

2:6. Oamenii pot da Spiritului Suprem şi alte nume care fac trimitere la măreţia Sa divină. Dacă numele este sfânt şi este ţinut la mare cinste, atunci nu este nevoie să îl definim, căci aceasta ar fi o preocupare nedemnă. Indiferent dacă i se dă un anumit nume sau dacă i se dau toate numele, este clar că ceea ce este inefabil nu poate fi descris în mod corespunzător. Singura modalitate prin care omul poate cunoaşte pe deplin natura Spiritului Suprem este prin intermediul Duhului Sfânt, prin a cărui Sferă trece Drumul spre Dumnezeu. Acestea sunt singurele lucruri pe care trebuie să le spun despre Numele Măreţ.

2:7. Când eram tânăr, am cugetat mult la viaţa de aici şi la cea de deasupra, iar în momentele de contemplaţie sublimă fiinţa mea interioară părea să pătrundă în inima lucrurilor. Odată, am devenit conştient de prezenţa unei Fiinţe Bune şi Măreţe, care mi-a vorbit, întrebându-mă ce aş dori să învăţ şi să ştiu. Eu am răspuns, „*Doresc să învăţ care este natura lucrurilor şi care este relaţia mea cu ele. Doresc să ştiu care este scopul vieţii şi de ce m-am născut*.” Fiinţa Măreaţă a părut că vorbeşte din nou, cu un glas care a răsunat în întreaga mea fiinţă. „*Eu ştiu ce cauţi şi ce te impulsionează în această căutare. Am puterea de a şti totul, iar vitalitatea mea este un izvor ale cărui ape sunt menite să răcorească toate spiritele sufleteşti însetate.* ***Eu sunt manifestarea Duhului Sfânt***.”

2:8. Când vocea a terminat de vorbit, în jurul meu părea că este o lumină strălucitoare şi am văzut cum se deschid în toate direcţiile nişte coridoare mari şi luminoase. M-am umplut de

© Biblioteca Spirituală

un sentiment copleşitor de iubire şi peste tot în jurul meu luceau lumini blânde, din care se revărsau cele mai melodioase sunete. Atunci, dintr-o parte, s-a ivit un nor întunecat şi în timp ce acesta se zvârcolea şi se răsucea ca un fum gros, am început să am un presentiment. Din interiorul lui se auzea un bocet şi un geamăt uşor şi prelung.

2:9. Apoi am auzit un sunet rafinat, care s-a ridicat şi a căzut ca notele unei melodii divine, şi între lumină şi acel nor întunecat a început să se condenseze un zid. Părea că este din sticlă irizată şi că are în el o flacără vie, lipsită de formă şi aflată într-o continuă mişcare. Din acel zid a ieşit un fel de abur care strălucea uşor şi care s-a ridicat deasupra lui.

2:10. Am auzit din nou glasul, care mi-a spus, „*Ai văzut şi ai înţeles?*" Eu am zis, „*Am văzut, dar nu am putut înţelege*." Atunci ***Duhul Sfânt*** mi-a spus, „*Eu sunt lumina şi lumina este mintea. Întunericul şi norul reprezintă* ***agnosia*** (n.t. *lipsa de cunoaştere*), *care caută să-şi lărgească sfera prin intermediul omului. Dar zidul o împiedică să facă acest lucru, iar zidul este mintea Spiritului. Ea reprezintă o barieră pe care agnosia nu o poate străpunge.* ***Mintea omului este o rază din Duhul Sfânt, care luminează spiritul închis în trupul muritor****. Existenţa muritoare este un ecou prin coridoarele timpului a cuvântului rostit în Odaia Veşniciei. Sfera* ***Duhului Sfânt*** *este aceea unde mintea se manifestă liber, fără a fi stânjenită de limitările lumii muritoare*."

2:11. Am privit din nou şi am constatat că norul şi zidul dispăruseră, iar apoi am văzut că strălucirea se împărţise în lumini multicolore. Acolo unde fusese norul, am văzut o umbră în mijlocul strălucirii, iar apoi mi s-a părut că stau în faţa ei. M-am uitat în acea umbră ca şi cum aş fi privit într-un coridor; întunericul creştea odată cu lungimea lui, aşa încât la capăt se vedea o umbră întunecată. Acolo am văzut nişte lucruri urâte şi deformate care se mişcau leneş, ca şi cum viaţa din ele era firavă. Erau nişte creaturi din acelea care bântuie cele mai groaznice coşmaruri, iar ochii mei nu au putut suporta să zăbovească asupra lor. M-am întors, iar glasul mi-a zis, „*În locul unde este depozitat gunoiul, viaţa capătă forme neplăcute, iar acesta este gunoiul spiritual al Pământului*."

2:12. Atunci am fost tras înapoi în lumină, iar în jurul meu era numai bucurie şi veselie, dar sursa din care proveneau nu putea fi văzută, căci era vorba doar de o calitate a atmosferei.

2:13. Şi cum stăteam eu aşa plin de bucurie şi uimit de strălucire, am văzut nişte forme frumoase, care păreau că vin şi se duc asemenea peştilor care ies din umbra apei şi apoi se reîntorc în ea. Mai degrabă am simţit decât am auzit râsul şi sunetele de fericire, iar fiinţa mea părea că este plină mesaje vesele.

2:14. Şi atunci s-a auzit din nou acel glas, care a spus, „*Aceasta este frumuseţea şi slava care poate fi doar întrezărită pe durata existenţei pământeşti; aceasta este* ***diadema vieţii.*** *Când mintea a străpuns pentru prima dată materia creată, ea i-a dat lumină şi viaţă într-o măsură mai mare sau mai mică. Şi în timp ce elementele materiale şi muritoare mai grele au căpătat tendinţa de a merge în jos, cele în care lumina şi viaţa s-au manifestat în cel mai înalt grad au început să aibă tendinţa de a merge în sus, către o eventuală spiritualizare. Iar atunci când s-au spiritualizat, au fost atrase, printr-o afinitate naturală, în Sferele Frumuseţii şi Slavei.* ***Afinitatea*** *dirijează mersul tuturor lucrurilor şi guvernează destinele oamenilor.* ***Gândul care se revarsă din Duhul Sfânt*** *duce cu el modelele şi structurile de frumuseţe către hotarele Sferei Materiale şi Muritoare, dar cu cât pătrunde mai mult în interiorul ei, cu atât mai mult acestea sunt deformate şi dispersate. Aşa se face că în adâncurile materiei şi sub conducerea Naturii sunt plăsmuite lucruri lipsite de frumuseţe şi graţie. În densitatea iraţională a subsferelor inferioare ale materiei, influenţa minţii creatoare este mai puţin manifestă.*

Pretutindeni în aceeaşi sferă se pot vedea efectele energiei minţii malefice, căci aceasta se ridică ca un abur din groapa în care sunt aruncate gunoaiele spirituale".

2:15. Atunci, am zis, „*Dar care este cauza care a făcut să apară toate aceste lucruri?*", iar glasul ***Duhului Sfânt*** a răspuns, „*Toate lucrurile îşi au începutul în intonarea primului sunet creator. Acesta a năvălit în afară ca un vuiet puternic purtat de vânt, iar trecerea lui a însemnat începutul creaţiei. Apoi, asemenea unui val ce se retrage din nou în mare, a început să se întoarcă înapoi, lăsându-şi o parte din substanţă la punctul cel mai îndepărtat la care ajunsese. Apele creaţiei au adâncimea cea mai mare în Sfera Duhului Sfânt şi cea mai mică la hotarul spiritual al*

© Biblioteca Spirituală

Sferei Materiale şi Muritoare. Dincolo de acea limită, ele îşi reduc adâncimea până când dispar."

2:16. „*Bine*", am zis, „*am înţeles, dar ce este cu omul; ce este cu mine însumi? Cum a fost creat omul?*" Vocea Fiinţei Măreţe şi Bune, care ştiam că este o manifestare a Duhului Sfânt, mi-a răspuns.

CAPITOLUL III - CREAREA OMULUI

3:1. „*Chipul şi natura Duhului Suprem stau în sămânţa sufletească a omului la fel cum stau chipul şi natura stejarului într-o ghindă. Tiparul trupului muritor al omului a fost făurit în Sfera Duhului Sfânt, iar apoi a fost proiectat în Sfera Materială şi Muritoare, unde Natura a început să-i dea consistenţă. La vremea cuvenită, în trupul pregătit de Natură a fost implantată sămânţa sufletească a divinităţii, iar creatura pământească a devenit om. Din acea zi, omul, spre deosebire de alte făpturi de pe Pământ, a devenit o fiinţă dual*ă, având un trup muritor şi un duh sufletesc nemuritor. *El este nemuritor doar datorită faptului că a fost făcut moştenitor al divinităţii, şi ca atare, toate lucrurile sunt la îndemâna lui. Şi este muritor pentru că trăieşte într-o caracasă pieritoare şi se supune unui destin care îl duce la moarte*."

3:2. I-am spus Fiinţei care părea atât de aproape, „*Indiferent ce a fost omul atunci când i s-a dat viaţa divină, se spune că el a suferit o cădere sau că a fost dezmoştenit*". Şi am auzit glasul care mi-a răspuns, „*Omul nu va fi dezmoştenit, însă el poate face ce vrea cu dreptul său din naştere. Căderea omului a fost o cădere din înălţimile luminate de soare ale spiritualităţii în valea cea întunecată a* ***agnosiei*** (*n.t. a lipsei de cunoaştere*). *De asemenea, a fost o cădere dintr-o poziţie de responsabilitate şi încredere, de aceea omul trebuie să redobândească acea poziţie*."

3:3. „*Omul a căzut pentru că a refuzat să treacă prin pregătirea necesară şi prin disciplina de care are nevoie cel care aspiră să urce pe înălţimi. În acelaşi timp, omul a posedat şi forţele creatoare şi liber fiind a putut să le exprime după bunul său plac. Însă omul le-a folosit pentru a-şi satisface dorinţele inferioare şi în felul acesta el a căzut. Începând de din acel moment, nu s-a mai putut bucura de ele pe deplin. Atunci când a fost înzestrat cu iscusinţă şi liber arbitru, intenţia a fost aceea ca omul să-şi poată dirija propria evoluţie, însă el s-a dovedit a nu fi la înălţimea sarcinii pe care a primit-o*."

3:4. „*Intenţia a fost ca omul să devină mântuitorul materiei iraţionale şi să ajungă să controleze Natura; din acest motiv, el a fost numit mai întâi* ***Stăpânul Creaţiei***. *Însă Natura a reuşit să domine voinţa omului şi l-a ispitit să trădeze încrederea care se pusese în el. Aceasta l-a amăgit şi l-a prins în mrejele simţurilor, aşa că în loc să fie liber, a ajuns sclavul dorinţei. Dulceaţa momelii a ascuns otrava pe care o conţinea, iar spiritul omului a fost târât în uitare şi ignoranţă*."

3:5. „*În loc să fie stăpânul unui armăsar nobil, care galopează pe drumul nemuririi, omul a devenit o creatură oarbă, legată de un cal care aleargă. Şi mai mult decât atât, lui i s-a părut că această senzaţie este plăcută, crezând că dacă s-a eliberat de răspunderea controlului a găsit adevărata libertate. Omul a făcut puţin efort pentru a dobândi controlul, fiindcă acest lucru înseamnă luptă, efort şi responsabilitate, aşa că a rămas într-o stare de inerţie spirituală numită Mlaştina Materiei. Spiritul sufletesc a intrat în trup, dar a fost prins în strădaniile cărnii. Omul a început să se îndrepte într-o direcţie greşită, iar calea ducea în sus*."

3:6. „*Acum înţelegi*", a continuat vocea, „*că omul a fost creat ca o fiinţă dual*ă. *Înăuntru, deşi aceasta este o descriere care induce în eroare, se află spiritul sufletesc, însă toate aparenţele exterioare indică faptul că omul este un înveliş muritor care se degradează. Deşi s-a născut ca moştenitor al divinităţii, omul a ales să sufere ca rob al simţurilor sale şi ca vasal al slăbiciunii sale. El a dat dreptul lui spiritual din naştere în schimbul unui pumn de fleacuri materiale fragile. Şi îndrăgostindu-se de sclipirea primului fleac ce i s-a oferit, omul şi-a pierdut simţul valorilor şi a închis ochii pentru lucrurile cu adevărat preţioase. El a băut din apele materiale ale uitării spirituale şi acum zace adormit lângă balta cu apă stătută. Doarme şi aşteaptă Ziua Celui care Trezeşte*".

3:7. Erau lucruri pe care le înţelegeam şi lucruri pe care nu reuşeam să le înţeleg, aşa că i-am spus Fiinţei Bune şi Măreţe, „*Dacă Duhul Suprem este într-adevăr esenţa iubirii şi a bunătăţii,*

© Biblioteca Spirituală

n-ar fi putut să-l creeze pe om în nişte condiţii care să-i ofere mulţumire şi fericire şi în care să fie scutit de orice durere şi tristeţe şi de orice interdicţie? Această suferinţă şi această tulburare sunt ele cu adevărat necesare?" Răspunsul a venit ca o strălucire emanată de o Fiinţă plină de compasiune şi înţelegere. „*Ar fi putut crea o fiinţă perfectă şi ar fi putut să îi ofere nişte condiţii în care să aibă parte de mulţumire şi fericire, dar la ce ar fi condus acest lucru? Ar fi capabilă o astfel de fiinţă să fie receptivă la iubire? Unde altundeva ar fi putut să-i înţeleagă semnificaţia deplină, dacă nu într-o stare de lipsă de iubire?* ***Asemenea lucruri ca iubirea, mila, recunoştinţa, altruismul şi toate celelalte virtuţi sunt calităţi ce nu pot fi create şi care nu pot să apară decât prin intermediul experienţei.*** *Nimic nu se realizează de la sine dacă omul trăieşte într-o stare de puritate şi desăvârşire. Doar prin contrast poate deveni conştient de existenţa unui lucru*."

3:8. „*Durerea îl cercetează pe om în mijlocul plăcerilor deşarte şi îl face să cugete la soarta sa. Îl face să îşi îndrepte gândurile spre lucruri mai înalte şi să reflecteze la apropierea morţii.* ***Suferinţa***, ***tristeţea*** *şi* ***necazurile*** *sunt nişte încercări care, dacă sunt trecute cu succes, vor permite spiritului sufletesc să intre în sfera mai largă a existenţei. Acestea creează în el calităţile de care este nevoie acolo. Oamenilor care îşi dau seama că aceste teste şi încercări au un anumit scop, ele nu li se par prea aspre. Însă pentru aceia care nu se pot ridica deasupra lor sau care dau vina pe Duhul Suprem sau pe semenii lor pentru ceea ce li se întâmplă, testele şi încercările constituie nişte necazuri nefolositoare şi greu de îndurat*."

3:9. „*În ceea ce priveşte* ***interdicţia***, *întreabă-te ce transmite ea şi ce calităţi creează, şi atunci vei şti dacă este necesară. Oare interdicţia nu face ca un anumit lucru să fie mai apreciat şi mai plăcut? Nimeni nu poate spune că prevederile Legii micşorează bucuriile vieţii. Nici nu se poate spune că ele sunt nişte obstacole în calea satisfacerii dorinţelor fireşti şi a poftelor naturale pentru plăcere. Citeşte-le şi cercetează-le cu atenţie; cărei dorinţe fireşti i se opun? Ce impuls natural doresc să distrugă? Ce plăcere rezonabilă vor să interzică şi ce exprimare benefică vor să desfiinţeze?*"

3:10. „*Dimpotrivă, prevederile Legii caută doar să eleveze şi să purifice impulsurile inferioare şi dorinţele trupeşti prin ţinerea lor sub control cu ajutorul unor limitări înţelepte, urmărind să le subordoneze doar atunci când acest lucru serveşte unui scop mai înalt. Dorinţele muritoare sunt orientate spre scopuri mai înalte, iar poftele şi pasiunile carnale sunt transmutate în materiale utile pentru construirea palatului plin de slavă al iubirii*."

3:11. „*Prevederile Legii sunt mijlocul prin care este călăuzită evoluţia omului către un final benefic şi necesar. Ele se opun cu fermitate poftelor animalice şi dorinţelor îndreptate spre plăceri vătămătoare. Ele se opun tendinţelor către acea inerţie cauzatoare de moarte, care se exprimă prin apatie şi indiferenţă, prin căutare confortului şi a unei vieţi de huzur.* ***Există lucruri care, cu toate că sunt vătămătoare, nu sunt interzise în mod absolut, ci mai degrabă se doreşte ca ele să fie folosite pentru un scop mai bun***."

3:12. Eu am zis, „*Acest lucru îl înţeleg; dacă lumea a fost creată ca să îi slujească omului, atunci soarta lui depinde de felul în care se comportă*."

CAPITOLUL IV - OMUL – LEGAT ŞI LIBER

4:1. Aceste lucruri mi-au fost revelate în zilele tinereţii mele, atunci când încă aveam mintea pură şi necontaminată de lume. Căci şi eu, ca şi primul om, am fost ispitit şi am căzut, dar deşi căderea nu mi-a luat mai mult de câteva zile, drumul înapoi a durat de două ori atâţia ani. Totuşi, lucrurile pe care le-am învăţat atunci când am fost înălţat în spirit în Sfera de Deasupra mi-au rămas mereu clare în minte. Prin urmare, dacă mă întrebaţi de ce am căzut din har, dacă mi s-a permis să am această viziune, daţi-mi voie să spun că groapa a fost ascunsă cu multă artă. Ca momeală nu s-au folosit lucruri care ne ispitesc în mod obişnuit, ci nişte imitaţii şi reprezentări ale acelor lucruri care de obicei scot din om tot ce are mai bun. Omul este un peşte iscusit, ce nu poate fi prins cu uşurinţă, de aceea cârligul trebuie ascuns cu grijă, iar momeala trebuie bine aleasă.

© Biblioteca Spirituală

4:2. Prieteni, n-ar avea niciun sens să vă spun povestea căderii mele, căci nu poţi doborî două păsări cu aceeaşi săgeată. Mai bine să vă spun ce am învăţat în Sfera Duhului Sfânt şi ce am descoperit în legătură cu omul căzut în robie sau într-un somn adânc.

4:3. „Spiritul Suprem a comunicat cu omul prin intermediul Duhului Sfânt şi mesajul a fost acela că trebuie să se înmulţească şi să populeze Pământul. Omului i s-a spus să nu uite niciodată că el este custodele rasei sale şi arhitectul felului în care aceasta îşi manifestă stăpânirea pământească. De asemenea, i s-a spus că supunerea faţă de dorinţele carnale înseamnă moarte spirituală şi că iubirea este o doamnă vrednică de cel mai mare respect, şi nu o slujitoare care îndeplineşte dorinţele unui stăpân. Acestea sunt lucrurile care i s-au spus omului, însă el a dat atenţie doar celor dintâi".

4:4. „Omul care şi-a recunoscut adevărata natură a păşit deja în domeniul spiritualităţii. Omul care a dorit doar lucruri plăcute pentru trupul lui muritor şi care a fost indus în eroare de poftele carnale este pierdut şi rătăceşte fără niciun scop în întunericul gunoaielor morale".

4:5. Felul sever de a vorbi m-a îngrozit şi am întrebat, „De ce omul ignorant trebuie să sufere atât de tare şi de ce nu este el prevenit mult mai bine?". Glasul Duhului Sfânt mi-a răspuns, „Cei ignoranţi nu suferă pentru că sunt ignoranţi, căci aşa s-au născut. Ei suferă pentru că se complac să rămână în acea stare şi pentru că au ales calea cea uşoară, pe care nu trebuie să depună niciun efort. Consecinţele ignoranţei în sine nu sunt atât de groaznice; răutatea este cea care-l osândeşte pe om, indiferent că este vorba de una conştientă sau inconştientă. Ceea ce el suferă nu este o pedeapsă, ci consecinţa firească a acţiunilor sale. Dacă cineva pune mâna pe un fier încins şi se arde, durerea nu este o pedeapsă, ci o consecinţă a acţiunilor sale. Dacă cineva se taie, îi va curge sânge, iar dacă merge prin noroi nu trebuie să creadă că nu se va murdări".

4:6. „Cei care caută adăpost în întuneric fac acest lucru nu pentru că sunt osândiţi să sufere astfel, ci pentru că doar acolo pot să trăiască unii ca ei. Viermele nu caută lumina soarelui, iar lipitoarea se ascunde în noroi. Toate lucrurile sunt atrase de acele condiţii pentru care au anumite afinităţi; aceasta nu este doar o lege a Naturii, ci şi o Lege Superioară. Omul este prevenit suficient de mult, căci lumina nu a fost niciodată refuzată celor care o caută cu seriozitate, şi tot ceea ce se află în jurul omului vorbeşte despre legea afinităţii".

4:7. Eu am înţeles cuvintele Duhului Sfânt şi mi s-au mai spus şi alte lucruri pe care pot să vi le comunic, numai să nu le consemnaţi în scris. Mi s-a dat această învăţătură pe care acum v-o transmit şi vouă. „Iată care este alegerea: Atenţia prea mare acordată trupului muritor şi supunerea plină de laşitate în faţa cerinţelor şi dorinţelor sale, pofta pentru plăceri senzuale şi supunerea în faţa ispitei de a duce o viaţă uşoară şi tihnită, îl înrobesc pe om în Sfera Materială şi Muritoare. El este ţinut prizonier, fiindcă s-a exilat de bunăvoie din patria lui adevărată. Oamenii de felul acesta sunt robii firii muritoare. Însă ei îşi pot elibera sinele adevărat, care aşteaptă să îi salute. Şi atunci, lanţurile umilitoare ale robiei firii muritoare vor fi înlocuite cu nişte veşminte divine şi demne. Alegerea este a omului; el poate sta legat sau poate să fie liber".

4:8. „Robia înseamnă o supunere abjectă în faţa unui lucru mai puternic decât voi înşivă, în timp ce libertatea presupune acceptarea răspunderii şi un efort făcut de bunăvoie. Această alegere stă în faţa fiecărui om. Fiecare are libertatea deplină de a alege şi astfel poate accepta provocarea naturii sale sau poate să o respingă. Însă de alegerea lui depinde dacă va fi fericit sau nefericit, dacă va supravieţui sau va pieri. După cum aţi citit, omul poate să fie virtuos şi este chemat să fie virtuos".

4:9. Eu m-am gândit la aceste lucruri şi am înţeles că există o lege naturală care face ca fiecare cauză să fie urmată de efectele şi consecinţele sale. Am cugetat de asemenea la lucrurile care sunt scrise în Cărţile Bune, şi am zis, „Am citit că «omul care are spirit sufletesc trebuie să îl trezească»; dar oare n-au toţi oameni suflet şi spirit?". Glasul Duhului Sfânt a spus, „Toţi oamenii sunt suflete aflate în interiorul unor spirite, căci spiritul şi sufletul nu sunt unul şi acelaşi lucru. Duhul Sfânt vine la acele suflete care se luptă cu ardoare pentru dezvoltarea spirituală şi le întăreşte puterile spiritului. Prezenţa Duhului Sfânt le susţine, şi din această cauză El este numit Mângâietorul, deşi de cele mai multe ori acest cuvânt se referă la un mângâietor lumesc".

4:10. „Cu puţin timp înainte ca spiritul sufletesc să plece din locuinţa lui pământească,

© Biblioteca Spirituală

Duhul Sfânt vine acolo să ofere mângâiere, deoarece El este Paznicul Porţilor. Însă Duhul Sfânt nu se apropie de slujitorii răului şi de ticăloşi, pentru că nu are nicio afinitate cu ei. Cei care-şi petrec viaţa pământească în sclavia simţurilor şi care se pleacă în faţa ispitelor lumeşti, care-şi acceptă situaţia cu slugărnicie şi îmbrăţişează o viaţă de huzur, nu au nicio afinitate cu lumina din Sfera Duhului Sfânt.

4:11. Eu i-am vorbit Fiinţei Bune şi Măreţe care luase înfăţişarea Duhului Sfânt şi iam zis aşa, „Spune-mi în ce fel voi intra în Sfera Duhului Sfânt". Răspunsul a venit nu ca un glas care îmi lovea urechile, ci ca o notă melodioasă scoasă de corzile înţelegerii sensibile din interior. „La moarte, când trupul material şi muritor va fi abandonat şi lăsat să se descompună, forma pe care ai avut-o odinioară nu va mai exista. Suflul vital va ieşi afară odată cu ultimul suspin adânc şi fiind secătuit de vlagă se va amesteca cu aerul. Toate lucrurile pieritoare se vor întoarce în propria sferă. Ceea ce continuă să existe şi va intra în Sfera Duhului Sfânt este spiritul sufletesc cu toate energiile sale şi cu toată încărcătura eterică pe care o conţine; pe tiparul lui se va modela o nouă fiinţă. Aşa cum ghinda conţine tiparul stejarului, iar sămânţa omului tiparul trupului său, tot aşa şi spiritul sufletesc conţine în el tiparul dezvoltării sale".

4:12. „La intrarea în Sfera Superioară, toate resturile muritoare vor fi eliminate şi, privind în sus, spiritul sufletesc, care a fost eliberat în veşnicie, va vedea slava de deasupra. Toate puterile spirituale se vor strânge în jurul lui şi el le va putea folosi. Spiritul sufletesc ajuns aici va fi întâmpinat cu cântecul Noului Venit, «Bine ai venit în rândul nostru, căci noi suntem tovarăşii tăi compatibili, noi suntem la fel ca tine»".

4:13. M-am adresat din nou Duhului Sfânt şi am spus, „Se pare că în Sfera Superioară sunt multe niveluri pe care se grupează fiinţele; aşadar, cum am putea să-i găsim pe cei dragi? Sunt oare aceste grupuri separate complet unele de altele?". Duhul Sfânt mi-a răspuns, „Această separare poate crea impresia existenţei unor grupuri, însă ele nu sunt delimitate de nişte bariere intangibile sau imposibil de trecut, căci ceea ce le ţine departe unele de altele este legea afinităţii. Aceeaşi lege operează şi în Sfera Inferioară, acolo unde unele forme materiale sunt atât de deosebite unele de altele, încât una dintre ele poate fi complet nemanifestată în raport cu celelalte sau complet necunoscută de ele. Gruparea din Sfera Superioară nu este mai rigidă decât gruparea de pe Pământ. Legea afinităţii face ca spiritele compatibile să fie atrase unele de altele şi să stea laolaltă, aşa cum creaturile de pe Pământ caută condiţii de viaţă compatibile şi vor să se întovărăşească cu alte creaturi asemenea lor. În ambele sfere, există afinitate şi antipatie; dacă înţelegi legea care le guvernează, vei înţelege şi natura diviziunilor existente în Sfera Superioară".

4:14. M-am gândit ceva vreme şi am zis, „Înţeleg, pe Pământ există creaturi ale luminii şi creaturi ale întunericului, iar acestea rămân separate din cauza afinităţilor lor diferite. O doamnă delicată se revoltă în faţa mizeriei şi josniciei, pentru că are o antipatie faţă ele, însă beţivul prost sau omul murdar şi indecent nu este oripilat".

4:15. Glasul Duhului Sfânt încă nu mă părăsise şi l-am auzit spunând, „Acesta este, aşadar, sfârşitul primei etape, şi aici drumeţul ostenit poate să se odihnească şi să se revigoreze. Primul zbor către divinitate s-a încheiat cu succes. Acesta este sfârşitul lumii materiale şi pieritoare, iar ceaţa *agnosiei* se învoburează departe, dedesubt. Acum, spiritul sufletesc conştient se poate bucura în lumina soarelui de deasupra".

4:16. Acolo, în Sfera Duhului Sfânt, înconjurat de o formă inefabilă de slavă şi scufundat în frumuseţe, aşa cum un înotător este scufundat în apă, m-am pierdut în extaz. Nu mai ştiam ce să zic, şi pentru că privisem faţa realităţii nu mai puteam să fiu niciodată o victimă a îndoielii. Bucuria pe care am simţit-o nu poate fi cunoscută decât dacă cineva o experimentează; a vorbi despre ea este la fel de inutil cum ar fi să descriem culorile unui orb din naştere, care nu le poate deosebi unele de altele doar pentru că le cunoaşte denumirile. După ce am privit această slavă şi am înţeles ce se pregăteşte pentru fiecare spirit sufletesc, m-am umplut de râvnă şi am fost copleşit de dorinţa de a-mi trezi fraţii care sunt înfăşuraţi în somnul indiferenţei. Mi-am dorit să îi pot scutura, să îi scot din letargia lor şi să-i fac să devină conştienţi de faptul că pentru a avea parte de slavă trebuie să depună efort. Însă din cauza acestui entuziasm, am înaintat pripit şi în

© Biblioteca Spirituală

loc să-mi ating obiectivul am căzut în groapa care îi aşteaptă întodeauna pe cei grăbiţi şi neprevăzători. Poate că este bine, deoarece în tinereţe nu aveam experienţă şi nu cunoşteam felul de a fi al oamenilor, ca să pot să fiu un învăţător bun.

4:17. După ce mi-a spus aceste lucuri şi mi-a permis să văd cum arată slava, Duhul Sfânt s-a retras, iar eu mai degrabă am simţit decât am văzut, că Fiinţa Bună şi Măreaţă pleacă. Trepta-treptat, am coborât din Sfera Superioară şi m-am trezit pe Pământ având în suflet un sentiment de fericire. Somnul trupului eliberase spiritul sufletesc, iar închiderea ochilor pământeşti a însemnat deschiderea ochilor spirituali. Începând din acea zi, am fost o fiinţă nouă.

CAPITOLUL V - MISIUNEA DESFĂŞURATĂ ÎN PRIBEGIE

5:1. Am căzut şi m-am luptat să mă ridic. Picioarele mi s-au întărit pe drumul pietros al experienţei. Am băut până la refuz din apele amare ale regretului, iar în gură am simţit gustul de fiere al fructului purificator al remuşcării. Apoi, după ce m-am curăţat şi m-am purificat, devenind încă o dată un recipient adecvat al luminii, mi s-a acordat iluminarea. Eram în legătură cu Duhul Sfânt, şi începând din ziua aceea harul nu m-a mai părăsit niciodată.

5:2. După ce am fost umplut cu putere şi inspiraţie, am fost trimis să predic doctrina Viziunii Supreme. Eu am vestit oamenilor Spiritul Suprem şi am încercat să le dirijez paşii pe cărările frumuseţii şi Adevărului. Am fost primit cu batjocură şi ironii, şi multe lovituri s-au îndreptat spre mine. Eu nu cerşesc şi nu vreau să primesc pomeni; peste tot pe unde m-am dus mi-am câştigat pâinea muncind ca cizmar.

5:3. Prieteni, iată cum le-am vorbit celor care au vrut să asculte: „Treziţi-vă, voi care v-aţi lăsat viaţa în voia somnului, care dispreţuiţi efortul de a trăi. V-aţi coborât în beciul morţii şi aţi sorbit cu nesaţ din vinurile senzualităţii şi dorinţei. Acum sunteţi beţi şi dormiţi, nesocotind astfel existenţa şi natura voastră spirituală. Aţi sorbit din cupa ignoranţei şi aţi băut din ulcioarele nechibzuinţei. Treziţi-vă, deschideţi ochii şi deveniţi conştienţi de frumuseţea şi iubirea din jurul vostru. Treziţi-vă şi priviţi în lumina care vă permite să vă recunoaşteţi spiritului sufletesc. Vă dor ochii când o priviţi, dar acest lucru se întâmplă din cauza faptului că ei sunt obişnuiţi cu întunericul".

5:4. Prieteni, am dus o viaţă plină de frustrări, căci am fost ca un copil care îşi găseşte părintele zăcând beat într-o casă care arde şi este prea greu pentru a-l putea scoate din ea. Am încercat să-i trezesc pe oameni din amorţire şi să-i scot din întunericul ignoranţei, dar ei erau vrăjiţi de descântecele ritualurilor deşarte şi erau ţinuţi prizonieri de învăţăturile iraţionale şi amăgitoare.

5:5. Când am spus, „Legea prevede că omul trebuie să lupte şi să se străduiască, căci altfel va pieri de foame, şi că acest lucru nu este valabil doar pentru trupul muritor al omului, ci şi pentru spiritul său sufletesc", ei mi-au răspuns din întunericul ignoranţei şi din adâncurile materiei în care erau scufundaţi. I-am auzit prin ceaţa *agnosiei* cum spuneau, „Noi avem mântuitorii noştri care pledează pentru noi; aducem jertfele cuvenite şi ne arătăm respectul. Preoţii noştri stau între noi şi distrugere, iar noi suntem mulţumiţi să lăsăm bunăstarea noastră spirituală în mâinile lor. Lasă-ne în pace, căci glasul tău ne tulbură, iar noi avem mâinile ocupate cu treburile noastre de oameni muritori, aşa că nu avem timp de irosit pentru contemplarea acestor lucruri".

5:6. Prieteni, simţeam că mă doare inima, fiindcă eram singura voce care striga în mijlocul furtunii. Şi am zis, „Deschideţi-vă doar puţin inimile şi ridicaţi-vă privirea spirituală deasupra monotoniei sordide care vă înconjoară existenţa de zi cu zi. Nu ignoraţi mâna pe care v-o întind, care vă ajută şi vă oferă speranţă, deoarece această ignoranţă care slujeşte răului inundă întregul Pământ. Curenţii ei se abat asupra tuturor spiritelor sufleteşti lipsite de scop, care plutesc în derivă, închise în nişte trupuri lipsite de orice direcţie, care sunt luate şi duse departe, acolo unde se vor scufunda şi vor dispărea în adâncuri".

5:7. Glasul meu părea că strigă în zadar, iar inima mea era plină de disperare, căci cu

© Biblioteca Spirituală

fiecare eşec şi cu fiecare decepţie, încrederea mea se spulbera. Totuşi, nu am fost lăsat de izbelişte, pentru că Mângâietorul a venit la mine în ceasurile cele mai întunecate, şi nu am rămas fără niciun prieten. Revigorat de o infuzie de vitalitate spirituală, mi-am continuat pledoaria, „Oameni din Isolia, nu vă lăsaţi duşi de curenţii puternici ai dorinţelor carnale. Nu navigaţi pe plutele viciului, pe care vântul şi valurile le poartă în toate direcţiile. Vâsliţi împotriva valurilor apatiei şi indiferenţei; aplecaţi-vă spinările şi trageţi cu putere. Căutaţi acel port în care spiritul vostru sufletesc poate să debarce pe tărâmul lui natal. De ce v-aţi lăsat să plutiţi la întâmplare pe marea firii muritoare, unde, dacă nu vă veţi trezi din apatie şi amorţire, veţi fi izbiţi de ţărmul întunecat şi veţi pieri? Treziţi-vă, treziţi-vă, vâsliţi către portul aflat în direcţia vântului".

5:8. Trupul meu a fost prins şi aruncat într-o închisoare adâncă, unde am fost torturat de nişte paznici cruzi. Tânjeam după aerul proaspăt al drumurilor, iar când am fost eliberat în cele din urmă, m-am grăbit să plec în altă parte. Şi din nou mi-am ridicat glasul în faţa celor veniţi să mă asculte şi am spus, „De ce nu daţi o utilizare bună caselor voastre şi vă ignoraţi oaspeţii? De ce îi primiţi pe cei care induc în eroare şi îi alungaţi pe cei care posedă darurile Adevărului?. Ieşiţi din casele voastre confortabile, unde staţi şi beţi băuturile care vă induc somnul şi *agnosia*. Ieşiţi afară şi respiraţi aerul proaspăt şi binefăcător al vieţii pe deplin conştiente. Fiţi nişte fiinţe întregi, trezite pe deplin, în loc să fiţi jumătăţi de oameni, pe jumătate adormiţi. Veniţi, puneţi mâna pe plug şi araţi ogoarele nemuririi. Întoarceţi brazda şi băgaţi dedesubt buruienile greşelilor voastre trecute, transformându-le într-un îngrăşământ verde, şi aveţi grijă să le îngropaţi adânc".

5:9. Ieşiţi din aerul contaminat de fumul scos de focul mulţumirii de sine, care vă adoarme şi vă înăbuşă. Veniţi afară în frigul revigorant şi umpleţi-vă plămânii cu aerul proaspăt al realităţii. Ridicaţi-vă din ameţeala plăcută a apatiei şi ieşiţi afară, ca să simţiţi vânturile provocării şi atenţiei".

5:10. Dar şi de această dată, puţini au fost interesaţi de mesajul meu, majoritatea au plecat rânjind şi strigând după mine, „Unde îţi este templul? Să nu te aştepţi la jertfe din partea noastră". Însă, pe ici pe colo, au rămas câţiva, iar eu le-am vorbit despre Calea Adevărată şi despre felul în care pot să meargă pe drumul care duce la divinitate. În ei am putut sădi semnităle care pentru a creşte trebuie îngrijite prin eforturi pământeşti şi trebuie udate de ploia care vine din Sfera de Deasupra. Am fost mulţumit cu aceşti câţiva oameni, căci m-am mângâiat cu gândul că nu mă muncisem să sap o fântână în zadar.

5:11. Prieteni, nu am stat să văd recolta provenită din seminţele pe care le sădisem, căci întotdeauna ne stau în faţă ogoare proaspete; am continuat să merg de colo-colo şi să vorbesc, şi am instruit în timp ce mi-am practicat meşteşugul. Am protejat picioarele oamenilor viguroşi cu încălţări bune, iar lucrurile spirituale pe care le-am oferit gratis s-au dovedit a fi la fel de utile.

CAPITOLUL VI - MISIUNEA DIN PĂDURE – 1

6:1. Încercările pe care trebuie să le îndure fiecare om au o afinitate numai cu el, nu şi cu altcineva, aşa încât nu există doi oameni care să fie încercaţi în acelaşi fel. Eu, care am încălţat picioarele altora, făcând ca mersul să devină mai plăcut, am avut parte de suferinţele unui infirm; şi a venit şi ziua în care nu m-am mai putut bucura de libertate de mişcare. Atunci am ajuns în acest loc, iar şederea mea aici a fost binecuvântată din multe puncte de vedere.

6:2. Prieteni, o să vă vorbesc acum despre Spiritul Suprem şi despre calităţile Sale, şi cu toate că Spiritul Suprem nu este nici bărbat, nici femeie, datorită unei convenţii oamenii îl numesc „El", iar eu voi face la fel. Aşa cum ochiul nu îl poate vedea pe Spiritul Suprem, iar mintea mărginită nu îl poate înţelege, tot aşa ele nu pot să înţeleagă desăvârşirea, frumuseţea şi binele. Acestea sunt nişte calităţi ce izvorăsc din Spiritul Suprem, de care El este îndrăgostit; prin urmare, reacţionează la ele. Aceste lucruri au o afinitate cu sufletul.

6:3. Prin urmare, dacă omul aspiră către desăvârşire, frumuseţe şi bunătate, chiar dacă nu ştie nimic despre spiritul sufletesc, el va ajunge să dobândească o astfel de cunoaştere. Şi dacă nu

© Biblioteca Spirituală

ştie nimic nici despre Spiritul Suprem, i se va da şi această înţelegere. Căci dacă un om porneşte pe drumul spre York şi va continua să îl urmeze, va ajunge cu siguranţă acolo, chiar dacă nu a auzit niciodată de York.

6:4. Aşadar, prieteni, dacă dorinţa voastră este să atingeţi desăvârşirea, frumuseţea şi bunătatea şi să cunoaşteţi Adevărul final şi Realitatea supremă, atunci nu are niciun rost să negaţi existenţa Spiritului Suprem. Ar fi o nebunie ca un om care este hotărât să urmeze drumul spre York să nege existenţa oraşului York. În orice caz, indiferent dacă el crede sau nu că se află acolo, acest lucru nu influenţează cu nimic înfăţişarea lui.

6:5. Aşa stând lucrurile, poate că s-a vorbit prea mult despre destinaţie şi prea puţin despre drumul care trebuie parcurs. Pentru omul care călătoreşte spre York sunt mai importante informaţiile referitoare la drum, la bifurcaţii şi la repere, decât cele referitoare la destinaţia sa. Înainte să vă preocupaţi de preţurile de la han trebuie să traversaţi râurile şi să străbateţi dealurile.

6:6. Cea mai bună modalitatea de a cunoaşte şi a înţelege un lucru este să îi studiezi calităţile, iar acest lucru nu este mai puţin adevărat atunci când este vorba de Spiritul Suprem. Aşadar, gândiţi-vă: Ce este frumuseţea, ce este bunătatea şi ce este desăvârşirea? Nu este oare adevărat faptul că aici ele pot fi cunoscute doar prin lucrurile opuse şi prin reflexiile lor? Dacă aşa stau lucrurile, atunci unde există ele? Căci cum ar putea un lucru non-existent să aibă o reflexie, şi cum ar fi posibil ca ceva ce nu există să aibă un opus?

6:7. Spiritul Suprem este soarele Sferei Spiritului, aşa cum Duhul Sfânt este lumina sferei Sale. Viermele care iese la suprafaţă în zori vede lumina, însă pleacă înainte ca soarele să răsară, căci este incapabil să suporte acele raze care nu au nicio afinitate cu mocirla. El nu a văzut niciodată splendoarea care domneşte la suprafaţă, cu toate că lumina îi dă de ştire că ea există. Rândunica se avântă şi se năpusteşte către lumina solară, bucurându-se de căldura cu care ea are o afinitate, însă nu-şi poate depăşi nicidecum limitele. Ea poate să vadă splendoarea, însă ca pasăre nu o poate atinge.

6:8. Când pământul este învăluit de ceaţă viermele rămâne la suprafaţă fără nicio problemă, însă rândunica încetează să zboare. Aşa este şi cu ceaţa *agnosiei*, fiindcă atunci când aceasta acoperă sfera muritoare, creaturile târâtoare şi oarbe se mişcă mai liber, pe când cele înaripate sunt stânjenite.

6:9. Oamenii care sunt nemulţumiţi de reflexia lipsită de substanţă caută realitatea care îi dă naştere, iar aceştia sunt cei ce privesc în direcţia Spiritului Suprem şi a divinităţii. Acela care, văzând reflexia, îşi spune, „În spatele ei trebuie să fie ceva mai măreţ, un lucru pe care trebuie să-l caut”, este un om religios. Însă cel care zice, „Reflexia este plăcută şi îmi oferă satisfacţie, însă este obositor să îi caut cauza”, nu este un om religos.

6:10. Reflexiile sunt iluzorii, iar acelea care sunt oglindite de ceaţa întunecată a *agnosiei* sunt cele mai înşelătoare. Mulţi sunt induşi în eroare şi cred că ceea ce este urât este de fapt frumos, că ceea ce este nedesăvârşit este desăvârşit şi că ceea ce este rău este bun; în felul acesta sunt prinşi în capcana dorinţei lor pentru lucrurile inutile şi lipsite de valoare. A căuta desăvârşirea înseamnă a căuta Spiritul Suprem. A căuta bunătatea înseamnă a căuta divinitatea. A căuta frumuseţea înseamnă a le dori pe amândouă.

6:11. Cei care caută desfătări şi plăceri au puţin de câştigat, însă a căuta adevărata fericire este un scop respectabil, pentru că indică direcţia cea bună. Nefericirea, disperarea şi regretul sunt produsele ignoranţei, smintelii şi apatiei. Efectele negative au la bază cauze negative. Desfătarea şi plăcerea sunt nişte copaci nefolositori, ale căror fructe fie că sunt amare, fie nu au niciun gust. Ignoranţa este întunericul spiritului sufletesc, fumul înecăcios în care acesta se rătăceşte. Ea amăgeşte spiritul omului şi îl face să lâncezească, ca şi cum ar fi consumat un drog, aşa încât omul nu mai este treaz din punct de vedere spiritual, nu mai este atent şi nu mai are energie. Acesta îşi pierde vlaga şi este prins în mlaştina materiei.

6:12. Prieteni, dacă vreunul dintre voi constată că Spiritul Suprem are un anumit cusur, să fiţi convinşi că acel cusur aparent este doar efectul limitelor firii voastre muritoare. Este ca atunci când vă uitaţi la soare printr-o sticlă grosieră şi murdară şi credeţi că petele şi imaginile

© Biblioteca Spirituală

deformate pe care le vedeţi aparţin soarelui însuşi. Nu soarele este pătat şi deformat; cusurul este al sticlei sau chiar al ochiului privitorului, dar se produce un efect care dă impresia că soarele este cel care are nişte imperfecţiuni. Însă indiferent cât de deformată este imaginea, realitatea din spatele ei este desăvârşită, iar aceasta este reprezentată de Spiritul Suprem.

6:13. Spiritul Suprem rămâne mereu nemişcat în centrul roţii veşniciei, care îşi mişcă circumferinţa către universurile Sferei Inferioare. Numai El este realitatea centrală şi neschimbătoare, axul în jurul căruia se învârt toate lucrurile. Timpul începe în veşnicie şi se sfârşeşte acolo, chiar dacă poate să pară etern, deoarece el este reprezentat de ciclurile schimbării.

6:14. Pentru mine, ca să vorbesc despre un început este o concesie pe care o fac limitelor firii muritoare, însă această discuţie este inutilă. Drumeţul hotărât nu priveşte înapoi. Ajunge să spun doar atât, că a existat o Conştiinţă Unică şi inefabilă, care cuprindea esenţa desăvârşirii şi a realităţii. Când puterea potenţială a fost agitată de un gând, ea a curs în afară potrivit unui ritm, şi acesta a fost începutul. Nu vă bateţi capul cu aceste lucruri şi nu vorbiţi cu alţii prea mult despre natura Spiritului Suprem. A-l căuta fără a deveni mai întâi conştienţi de spiritul sufletesc este ca şi cum ai căuta întunericul având în mână un felinar aprins.

6:15. Spiritul Suprem este sursa a tot ceea ce este spiritual şi aceasta este puterea care s-a revărsat şi a dat naştere tuturor lucrurilor. Şi ordinea în care s-a revărsat această putere este aceeaşi cu ordinea în care se va întoarce.

6:16. Prieteni, acestea sunt nişte lucruri greu de înţeles, şi nu are niciun rost să intraţi în ape mai adânci. Omul are destule probleme presante de rezolvat în interiorul lui, aşa încât înainte să se adâncească în aflarea naturii Spiritului Suprem trebuie mai întâi să caute să dezlege tainele naturii sale. Şi ceva şi mai important, înainte să cerceteze alte lucruri, trebuie să se ocupe de propriile cusururi. Dacă un om este nevoit să parcurgă un drum lung, va trebui în primul rând să aibă grijă de tălpile sale.

CAPITOLUL VII - MISIUNEA DIN PĂDURE – 2

7:1. Din Sfera de Deasupra, a coborât o Forţă Spirituală, care a pătruns în Sfera Materială şi Muritoare, numită Natură. Folosindu-se de legea cauzei şi efectului, precum şi de legile necesităţii şi conservării vieţii, Natura a îndrăgit această forţă a vieţii venită din înalt şi a avut grijă ea ea, dând forme pământeşti tiparelor spirituale pe care le-a adus.

7:2. Viaţa vine de la Spiritul suprem şi ajunge în Sfera Materială şi Muritoare după ce străbate Sfera de Deasupra, în timp ce Natura lucrează cu lut. Viaţa umple ambele părţi ale fiinţei omului, deşi acesta ar trebui să înveţe să o concentreze în sinele său superior. În omul spiritual viaţa devine puternică, în timp ce în omul pământesc este slabă, la fel cum şi în vultur ea este puternică, iar în vierme este slabă.

7:3. În Natură există forţe aflate mai presus de cunoaşterea omului, dar indiferent care sunt acestea, omul trebuie să se armonizeze cu ele, căci ar da dovadă de nesăbuinţă dacă s-ar lupta cu necunoscutul sau dacă ar provoca nişte puteri pe care nu le poate înţelege. Pentru a trăi într-un mod armonios, omul trebuie să respecte toate formele de viaţă şi să-şi trateze semenii cu respect şi amabilitate. Tot ce este frumos şi util trebuie păstrat, iar omul trebuie să continue să sporească aceste lucruri. Niciun lucru însufleţit, frumos sau unic nu trebuie distrus fără motiv, decât dacă se ştie că este vătămător.

7:4. Gândul este efectul minţii care lucrează asupra materiei, iar sentimentul este viaţa care se manifestă în materie. În interiorul omului, gândul şi sentimentul sunt două lucruri inseparabile, căci dacă sentimentul nu este conştientizat şi condiţionat de gând, el nu poate servi unui scop mai înalt decât acela de ordin material, iar omul este mai mult decât materie. Prin urmare, toate sentimentele trebuie comunicate unui for interior care să le experimenteze şi să reacţioneze la ele. Gândurile şi sentimentele nu sunt absente din Sfera Duhului Sfânt, ci acolo se produce chiar o intensificare a lor. Acesta este unul dintre motivele pentru care omul trebuie să

© Biblioteca Spirituală

învețe să le controleze aici, fiindcă Pământul este o școală unde află cum să se folosească de acele puteri extraordinare și inimaginabile.

7:5. Prieteni, lucrurile pe care vreau să vi le spun alcătuiesc o doctrină atât de înaltă, încât este greu să poată fi transmise minților întunecate ale oamenilor. Unii nu vor pricepe niciodată mesajul și semnificația lui, în timp ce alții vor râde și își vor bate joc de el. Aceia care încearcă să-l ajute pe om să urce pe poteca abruptă și care îi întind o mână prietenoasă sunt mai mult ridiculizați, decât ascultați. Omul preferă să doarmă pe patul moale al *agnosiei* decât să se trezească la crunta realitate. De obicei, aceia care le tulbură somnul sunt ocărâți. A gândi înseamnă a înțelege și a crede, însă cine nu gândește și nu crede este mai puțin tulburat și urmează calea cea largă a trândăviei și apatiei. Prin urmare, aceia care nu caută spiritualitatea trebuie lăsați în pace.

7:6. Majoritatea lucrurilor rostite în această sihăstrie nu sunt pentru cei neinițiați și de aceea ele nu trebuie consemnate în scris, căci unui copil nu-i poate fi dat un lemn aprins. Inițierea este un ritual plin de semnificație, scopul ei fiind acela de a-l trezi pe cel care doarme și a-i deschide ochii spirituali. Celui care doarme îi vorbești degeaba; la fel și celui care este surd sau care nu vrea să audă. Așa se face că oamenii merg ca prin ceață și văd lucrurile neclar sau chiar le văd deformate. Voi, prieteni, trebuie să vă duceți în mijlocul lor, să îi prindeți de mână și să le fiți călăuze. Dacă nu vor vrea să vă urmeze, numai ei vor suferi, căci dacă faceți tot ce depinde de voi, mai mult nu este posibil.

7:7. În legătură cu mintea. Aceasta vine de la Spiritul Suprem prin intermediul Duhului Sfânt și ea este pentru Spiritul Suprem ceea ce este lumina solară pentru soare. Adesea este asemănată cu lumina. Și pentru că odinioară le-a fost explicată oamenilor în felul acesta, fiii lor, cu mintea tulburată, au început să se închine soarelui, pentru că întotdeauna omul a înțeles greșit învățăturile și a căutat să le aducă de la un nivel superior la unul inferior.

7:8. Aceia care caută adevărul despre natura lor sunt oameni ce vor deveni mai mult decât oameni; aceștia se află pe drumul către dumnezeire. Aceia care își închid mințile față de Adevăr, închid de fapt ușile unei cuști în care rămân ca niște animale ceva mai evoluate. Omul apatic va fi amăgit de ideile sale și de lucrurile pe care și le imaginează; el va accepta imediat acele învățături care nu presupun niciun fel de efort. Dacă va veni vreodată un învățător care va spune, „Renunțați la voința și rațiunea voastră și vă voi da viață veșnică”, acel om va avea atâția adepți, încât nici nu va putea să îi numere.

7:9. Acum, cunoscând adevărul, vă dați seama cât de inutil și prostesc este să repeți fără să gândești această formulă lipsită de valoare, „Eu sunt un ticălos mizerabil și neajutorat, înlănțuit de faptele rele ale părinților mei. Din firea mea sunt înclinat către rău și nu mă pot mântui singur. Mântuiește-mă, ai milă de mine și iartă-mă, căci sunt smerit și nefericit”. Acestea, prieteni, sunt doar niște cuvinte rostite, și fără îndoială că ele vorbesc de la sine. O astfel de perspectivă nu este numai degradantă, dar ea îl osândește pe om să fie dezmoștenit. Îl orbește, astfel încât nu-și mai poate vedea propria natură, și îl leagă cu nodurile ignoranței; îl ține prizonier în robia materiei.

7:10. Fără îndoială, Spiritul Suprem și Planul Său Măreț sunt greu de înțeles, de aceea este mai ușor ca omul să nu dea atenție gândurilor perturbatoare, să le alunge și să evite efortul. Abia după ce a chibzuit îndelung asupra materiei, el poate ajunge să creadă în lucrurile spirituale și în propria nemurire, iar acesta este doar primul pas. Timpul a arătat că neîncrederea și lipsa credinței derivă fie din neputința de a gândi profund, fie din apatie. În ambele cazuri, mintea cade pradă *agnosiei* și, fiind slăbită de ignoranță și prejudecăți, alunecă ostenită în prăpastie, trăgând concluzii pripite și false.

7:11. Adevărata iluminare spirituală nu poate fi găsită doar cu ajutorul cuvintelor scrise de oameni sau doar cu ajutorul rațiunii și logicii, însă acestea sunt niște indicatoare importante care apar pe cale. Ele indică direcția corectă, iar Cărțile Bune sunt călăuze de încredere pe drum, dar se ajunge într-un punct unde, pentru a găsi iluminarea spirituală și pentru a trece dincolo de limitele materiei, omul trebuie să se folosească de un vehicul spiritual. Capacitatea oricărui om de a atinge spiritualitatea și de a cunoaște adevărul este limitată doar de tenacitatea sa în

© Biblioteca Spirituală

privinţa căutării şi de tăria sa morală atunci când vine vremea să lupte.

7:12. Cum ar putea un om care cugetă îndelung la minunea creaţiei şi la complexitatea lucrurilor create să susţină că el crede sincer că acestea au luat fiinţă de la sine? Cum ar putea să privească frumuseţea uimitoare a universului care se roteşte, care este atât de bătrân, dar atât de plin de viaţă, şi care nu dă semne că îşi pierde puterile, şi să spună că în spatele lui nu există un creator? Cum ar putea să se uite la lumina zilei, dătătoare de viaţă, şi la lumina nopţii, care favorizează creşterea, la Pământul roditor şi la stelele arzătoare, şi să creadă cu adevărat că toate aceste lucruri sunt rodul purei întâmplări? Cum ar putea acest univers vast şi minunat să se fi creat pe sine însuşi? Ar fi ca şi cum un covor s-ar fi ţesut singur sau ca şi cum o statuie s-ar fi desprins singură cu dalta din stâncă.

7:13. Absolut toate lucrurile create se supun unor legi de bază, iar acolo unde există legi trebuie să existe şi un Legiuitor. Există un singur set de legi imuabile, aşa încât nu poate fi decât un singur Legiuitor. Dacă ar fi fost altfel, legile ar fi intrat în conflict, provocând haos şi confuzie în loc să producă ordine şi stabilitate.

7:14. Oamenii mi-au pus adesea întrebări referitoare la rău şi au încercat să-mi întindă capcane cu întrebările lor. Răul este un fel de mucegai sau un fel de rugină care se formează la suprafaţa impulsurilor pure şi creatoare ale binelui atunci când acestea pătrund în Sfera Materială şi Muritoare aflată mai jos. Aceste impulsuri pot fi purificate de răul care le contaminează printr-un proces de schimbare şi regenerare. Tot ce coboară din Sfera Superioară se reflectă aici sau găseşte nişte elemente opuse, căci aceasta este calitatea materiei. Această opoziţie sau reflexie poate fi atât de diferită, încât să se manifeste ca rău.

7:15. Tot ce există pe Pământ evoluează sau involuează, tinzând fie spre tiparul pur, care a plecat de la Proiectantul Divin, fie spre materia grosieră şi pământească. Răul nu vine de sus, ci el este doar rezultatul faptului că omul trăieşte în sfera inferioară a schimbării şi degradării. Aici, pe Pământ, schimbarea este fundamentală, şi la fel ca orice altceva, ea poate servi unor scopuri bune sau rele. Când un lucru devine prea bun, schimbarea îl va face să dispară, şi la fel se întâmplă şi dacă devine prea rău. Înţelepciunea nelimitată a Creatorului este dincolo de orice critică, însă cei ignoranţi şi apatici vor continua să critice.

7:16. Dacă nu există direcţie şi control, toate lucrurile se vor îndrepta în mod firesc spre haos şi confuzie. Schimbarea nedirijată nu poate duce decât la dezordine. Prin urmare, oriunde este o mişcare ordonată, acolo trebuie să fie şi o direcţie, iar unde este direcţie, trebuie să fie şi cineva care dirijează. Nicio persoană care cugetă suficient de profund nu ar putea să ajungă la concluzia că marele univers şi întreaga creaţie nu urmează o anumită direcţie. Şi atunci, nu este clar că acest Creator şi Îndrumător este Spiritul Suprem?

CAPITOLUL VIII - MISIUNEA DIN PĂDURE – 3

8:1. Fiecare sămânţă sufletească este sădită în întreaga fiinţă în conformitate cu destinul actual, iar din aceasta vor răsări cele două ramuri ale fiinţei depline, şi anume spiritul sufletesc şi trupul muritor. Atunci când intră în materie, spiritul sufletesc, deşi nu este alcătuit din elemente pieritoare, atrage la sine, datorită legii afinităţii, anumite elemente; acestea fac ca toate spiritele sufleteşti să se manifeste diferit atunci când se află în Sfera Materială şi Muritoare.

8:2. Sămânţa omului conţine un potenţial de viaţă care are o afinitate cu suflarea de viaţă care impregnează Sfera Inferioară. Iar atunci când se unesc două impulsuri de viaţă complementare, acolo ia naştere viaţa. Noua fiinţă creşte în pântec, divizându-se în părţi mult prea mici pentru ca ochiul să le poată vedea, iar acestea se aranjează în aşa fel încât să formeze o copie a modelului conţinut de sămânţa sufletească.

8:3. Natura alcătuieşte trupul în aşa fel încât să semene cu tiparul conţinut în sămânţă; legea afinităţii face ca fiecare fiinţă nouă să atragă sau să respingă anumite elemente şi condiţii, aşa după cum a rânduit destinul său. Afinitatea şi destinul acţionează într-o asemenea manieră, încât nu există două persoane care să aibă aceeaşi alcătuire şi aceeaşi compoziţie. Fiecare dintre

© Biblioteca Spirituală

ele este diferită până în cele mai mici părţi ale fiinţei sale.

8:4. Sămânţa sufletească nu este atrasă în Sfera Materială şi Muritoare de dorinţa ei de a exista în materie, ci pur şi simplu aici este vorba de legea afinităţii. Succesul sau eşecul, faima sau vieţuirea ca non-entitate, nu depind de un destin prestabilit, deşi acesta poate să le facă uşor sau greu de atins. Destinul poate să-l facă pe om să se nască bogat sau sărac, slab sau voinic, civilizat sau sălbatic, dar nu-l poate face să accepte această condiţie sau să nu încerce să o schimbe.

8:5. Capacitatea de a procrea există atât în bărbat, cât şi în femeie, chiar dacă în fiecare dintre ei se manifestă diferit. Această capacitate are o dublă natură, care nu este uşor de explicat. Anticii au numit-o „raza dublă" şi au vorbit despre o forţă activă şi una pasivă; una dintre ele, spuneau ei, este mai uşoară decât cealaltă. Reacţia celor două forţe una faţă de alta se exprimă în relaţia de iubire. Forţa de atracţie are şi ea o dublă natură, existând o formă inferioară şi una superioară.

8:6. Prieteni, mi se pun adesea întrebări despre moarte, căci aceasta pare să-i înspăimânte pe oameni, care o consideră a fi cel mai mare rău, deoarece îi poate lovi şi pe ei. Aceasta este o atitudine greşită, izvorâtă din ignoranţă şi din apatia spirituală. Moartea vine atunci când trupul şi-a atins scopul pământesc sau când ar fi trebuit să-l atingă, iar acum este uzat şi gata să se descompună. Forţele vitale, care până acum l-au ţinut laolaltă, se retrag şi se concentrează în sufletul spiritual. Nu este sfârşitul, ci doar o separare, o desfacere în două părţi, iar acestea se întorc la locul lor, pentru care au o afinitate. Nu este vorba de o dezintegrare, ci de o reînnoire. Partea nemuritoare este absorbită de elementul său fără a se descompune, în timp ce partea muritoare trebuie să respecte legea care o guvernează, şi anume aceea că va putrezi şi va fi reînnoită. Moartea nu distruge nimic altceva decât lagătura dintre spiritul sufletesc şi trupul pieritor.

8:7. Există un lucru pe care trebuie să-l cunoaşteţi şi asupra căruia trebuie să cugetaţi cu seriozitate, căci el are legătură directă cu starea de după moarte. Acesta se referă la două categorii de fapte rele; una care se face pe faţă, şi chiar cu mult curaj, dacă mi se permite folosesc acest cuvânt pentru a descrie o faptă rea; şi alta care se face pe furiş şi cu viclenie.
Pedeapsa pentru prima este adesea aplicată de om, şi în multe situaţii ea poate să provoace o reajustare spirituală. Însă în cazul celei de-a două, când fapta săvârşită pe furiş este îmbrăţişată strâns la piept, sensibilitatea spiritului sufletesc o va spori. Dar pentru că faptele lor rele au fost ascunse şi nu au fost vizibile, cei vicleni vor suferi cu mult mai mult decât aceia ale căror fapte rele au fost săvârşite la vedere.

8:8. Din această cauză, ipocrizia trebuie considerată a fi viciul cel mai detestabil, aşa că trebuie condamnată ca atare. Cei care trec prin viaţă şi fac fapte rele care nu au fost descoperite, mai ales dacă au fost săvârşite sub faţada virtuţii, vor suferi mult mai mult decât cei condamnaţi pentru ucidere şi hoţie. Iată de ce Cărţile Bune osândesc ipocrizia şi înşelăciunea mai mult decât crima şi hoţia, pentru că din punct de vedere spiritual, primele sunt mult mai vătămătoare. Acesta este un lucru puţin înţeles. Şi la fel de puţin înţeleasă este natura tristeţii şi a suferinţei. Suferinţa este de două feluri: una reprezintă rezultatul unei fapte nesăbuite, a unei fapte rele sau a unei fapte săvârşite din ignoranţă, iar cealaltă este prescrisă de destin, pentru a pune la încercare spiritul sufletesc. Gândiţi-vă bine la aceste lucruri, căci în felul acesta veţi dobândi o înţelegere mai bună a vieţii.

8:9. Spiritul sufletesc emite un fel de strălucire, numită „lumină spirituală", care poate fi văzută de mulţi dintre aceia care s-au trezit din punct de vedere spiritual. Ea învăluie trupul pământesc şi formează un fel de inel strălucitor deasupra capului. La oamenii buni, acesta este strălucitor, însă la cei vicioşi este lipsit de strălucire. De aceea se spune, „Chipurile celor ce sau înfrânat de la fărădelegi vor străluci precum soarele". Şi el indică şi starea diferită a oamenilor care mor. Totuşi, este bine să ţineţi minte că nu este suficient să vă înfrânaţi de la fărădelegi, ci trebuie în acelaşi timp să acţionaţi în mod pozitiv în slujba binelui.

8:10. Nu e plăcut, prieteni, să zăbovim prea mult asupra sorţii celor rău intenţionaţi, a căror stare de după moarte este un coşmar de conflicte necontenite şi de urâţenie permanentă. Aceştia sunt morţii care nu pot să se elibereze şi care tânjesc după uitare şi după supremaţia

© Biblioteca Spirituală

morţii. Aceasta nu este o învăţătură plăcută, dar ar fi un lucru nechibzuit să evităm realitatea doar pentru că este prea dureroasă ca să zăbovim asupra ei. Numai cei slabi fug de realitate. Este suficient să spunem că există un loc pentru care cei ticăloşi au afinitate şi unde aceştia vor fi atraşi, un loc în care remuşcarea şi regretul vor fi cu mult mai dureroase decât orice tumoare canceroasă. Suferinţa este mai grea după moarte. Onorurile nemeritate, bunul renume nejustificat şi foloasele necuvenite nu vor fi nici ele trecute cu vederea. Nimeni nu poate scăpa de judecata conştiinţei sale regenerate, care evaluează şi judecă prin comparaţie cu standardele de puritate absolută.

8:11. Ei bine, oamenii întreabă adesea ceva ce are legătură cu învăţătura referitoare la locul necurat, acolo unde este aruncat tot gunoiul spiritual. Prieteni, doctrina osândei veşnice este falsă. Nu poate fi vorba de aşa ceva, fiindcă asta ar însemna că există o finalitate inferioară, ceea ce nu numai că este împotriva întregii intenţii creatoare, dar în acelaşi timp pune sub semnul întrebării bunătatea Spiritului Suprem. Nefericirea pe care o simt fiinţele necurate în locuinţa groaznică şi întunecată pe care şi-au ales-o singure este de fapt o curăţare, o cură de purificare. Şi cu toate că ea durează multe veacuri, iar drumul care urcă prin densitatea materiei este lung şi anevoios, există un sfârşit, fie în slavă, fie în uitare.

8:12. După aşa-numita moarte, cuvânt care în trecut nu însemna nimic altceva decât retragere, fiecare spirit sufletesc se duce în locuinţa către care este atras de afinitate. Acolo, toate puterile şi calităţile sale latente acumulate pe durata vieţii pământeşti sunt eliberate şi scoase la iveală. Acestea ar trebui să fie suficiente pentru o fericire şi o libertate spirituală desăvârşite; iată ce voiau să spună Anticii atunci când ziceau, „Calităţile sale îi vor asigura hrana”. Omul care a învăţat să trăiască armonios pe Pământ îşi va păstra starea de armonie şi acolo sus. Anticii se refereau şi la acest lucru atunci când ziceau, „Cine seamănă seminţele discordiei va culege furtună”.

8:13. Prieteni din pădure, spiritele sufleteşti ale bărbaţilor maturi şi ale femeilor mature sunt închise adesea în cimentul întărit al materialismului. Comparaţi această stare cu inocenţa unui copil al cărui spirit sufletesc, nepătat de răutate, încă mai păstrează o afinitate cu sursa fiinţei sale. Însă pe măsură ce se dezvoltă, trupul muritor va începe să se strângă în jurul fiinţei din interior şi o va acoperi cu straturi de materialitate din ce în ce mai groase. În curând, lumina nu va mai pătrunde, iar amintirea frumuseţii interioare va fi înăbuşită. Viziunea va dispărea, iar spiritul sufletesc, al cărui contact cu tărâmul său natal a fost întrerupt, se va scufunda într-un somn al uitării. Zidurile de carne ale închisorii îl ţin strâns, iar comunicarea cu lumina libertăţii aflată în exterior devine din ce în ce mai dificilă. Treptattreptat, frumuseţea dispare în întunericul care o învăluie.

8:14. Prieteni, nu vreau să zăbovesc inutil asupra acestor aspecte ale învăţăturilor înalte, căci ele sunt prezentate suficient de bine în Cărţile Bune ale Anticilor şi pot fi studiate acolo. Mai degrabă aş vrea să vorbesc despre calităţile divine. Cea mai importantă dintre acestea este iubirea, căci numai prin iubire omul poate învăţa cel mai bine ce este nemurirea. Iubirea adevărată aduce cu ea toate celelalte virtuţi cu ajutorul cărora trebuie să se ajungă la trezire spirituală. Trezirea spirituală este urmată de o curgere a puterii calmului, care-i face pe oameni să devină liniştiţi şi tăcuţi. Ea potoleşte graba zgomotoasă, care secătuieşte vitalitatea, şi calmează agitaţia neproductivă. Disputele şi controversele pe teme spirituale devin inutile, căci spiritul sufletesc care s-a trezit nu mai depinde de credinţele nefondate din exterior, ci de realităţile şi convingerile interioare. Unii au spus că aici, în Sfera Materială şi Muritoare, oamenii nu pot avea niciun fel de convingeri, însă experienţa mea pare să susţină faptul că omul poate dobândi anumite convingeri. Există un drum care duce spre siguranţă, chiar dacă acesta este lung şi obositor.

8:15. Totuşi, se vorbeşte prea mult despre spiritualitate într-o lume în care manifestările ei sunt puţin numeroase. Doar câţiva oameni pot vedea destinaţia, pe când cei mai mulţi se află la mare distanţă în urma lor. Pentru aceştia, cel mai important este să cunoască condiţiile pe care le vor întâlni pe cale, precum şi locurile unde se află fântânile revigorante şi sursele de hrană; iată informaţiile de care au nevoie. Aşa că până când nu veţi fi unul dintre aceia care vede finalul,

© Biblioteca Spirituală

nu căutaţi să vă scufundaţi prea devreme în apele extazului spiritual şi ale devoţiunii spirituale. Fiecare lucru are locul şi timpul său.

8:16. În primul rând, dobândiţi un control deplin asupra trupului şi înfrânaţi-vă toate impulsurile şi dorinţele cărora le dă naştere. Acesta este doar primul pas, iar calea şi mijloacele sunt indicate în preceptele legilor morale. Studiaţi-le cu sârguinţă, dar ţineţi minte că în absenţa practicii, studiul şi înţelegerea sunt nişte lucruri absolut inutile. Mai întâi, învăţaţi să trăiţi aşa cum se cuvine şi abia apoi căutaţi să progresaţi.

8:17. Pentru spiritul sufletesc, viciul este ca un cancer, iar depravarea este ca o ciumă. Faptele meschine, ura şi răutatea sunt ca ciupiturile de vărsat de vânt. Aceste lucruri sunt ca nişte boli spirituale, care lovesc atunci când omul este slab din punct de vedere spiritual. Ele înfloresc acolo unde oamenii se feresc de obligaţii şi evită responsabilităţile, acolo unde nu pot îndura suferinţa cu răbdare şi tărie morală, acolo unde caută în mod egoist plăcerile, distracţiile şi frivolitatea deşartă. Aceste lucruri sunt osândite de veacuri; şi cine ar îndrăzni să privească în urmă şi să spună că osândirea lor a fost un lucru greşit?

8:18. Cel mai mare dar al spiritualităţii, prin care spiritul sufletesc devine conştient de propria existenţă, nu este o stare de fericire tihnită. Dimpotrivă, acesta este reprezentat de forţa motrice care mână spiritul să meargă înainte pe calea dumnezeirii şi să dea piept cu cele mai mari obstacole. Prima bătălie este aceea care vizează stăpânirea de sine, dobândirea controlului asupra elementului muritor.

CAPITOLUL IX - MISIUNEA DIN PĂDURE – 4

9:1. Omul este predispus să greşească; acest lucru se întâmplă din cauza firii sale muritoare şi a mediului de viaţă pământesc, alcătuit din materie, care-l poate duce pe căi greşite. El este călăuzit de destin şi trebuie să se supună unor legi pe care nu le poate încălca, aşa încât libertatea de care se bucură este în mare măsură o iluzie. Scăparea lui este să meargă în sus, iar acest drum ascendent poartă denumirea de drumul spiritualităţii sau Adevărata Cale. Omul muritor se află în robia necesităţii, însă aceasta este o calitate esenţială a vieţii pământeşti, care-l pregăteşte să se bucure de libertatea cea mare aflată dincolo.

9:2. Asemenea unui om care doarme într-un ţinut ostil, spiritul sufletesc căzut într-un somn profund este lipsit de apărare şi expus atacurilor. El poate fi influenţat de spiritele bune şi rele, însă dacă nu se trezeşte nu poate face diferenţa între ele. Din momentul venirii şi naşterii sale în lumea muritoare, spiritul sufletesc este supus influenţelor ce ţin de legea afinităţii, care atrag sau resping. Acestea se îndreaptă spre centrul irațional al sufletului spiritual şi provoacă nişte impulsuri trepidante, ce se mişcă asemenea unor valuri circulare, care se deplasează în afară şi caută reacţii compatibile. Mişcările acestea sunt dirijate de destin.

9:3. Aşa cum trupul are centri raţionali şi iraţionali, tot aşa stau lucrurile şi cu sufletul spiritual. Partea raţională a spiritului sufletesc nu poate fi dominată de spiritele bune sau rele fără acordul ei. Aceasta este partea mai receptivă la impulsurile care vin ca nişte raze din Sfera Duhului Sfânt şi din firea ei nu este înclinată către rău.

9:4. Vieţile tuturor oamenilor sunt guvernate de un destin prestabilit. Însă indiferent de ceea ce aduce cu sine, fiecare trebuie să se ridice deasupra lui, deoarece destinul este elementul provocator, care îl pune la încercare pe om şi îi evaluează lipsurile. Numai sufletul spiritual poate fi eliberat de sub dominaţia destinului; pentru lutul muritor acest lucru este imposibil. Prin urmare, intenţiile destinului trebuie lăsate să se manifeste doar în trupul pieritor.

9:5. Prieteni, lumea mă întreabă, „Ce este sămânţa sufletului şi de unde a venit ea?”. Mai presus de toate lucrurile se află Spiritul Suprem, care este încojurat de o mare sufletească, sub care se găseşte spiritul, iar mai jos de el, materia. Sămânţa sufletului este o picătură din marea sufletească, care s-a separat şi a fost închisă în cochilia spiritului. Cu ajutorul lui, ea poate să coboare şi să se reîntoarcă acolo, şi poate face acest lucru de multe ori. Ceea ce este trupul carnal pentru spiritul sufletesc, aceea este şi spiritul pentru sămânţa sufletului.

© Biblioteca Spirituală

9:6. Legile Spiritului Suprem nu pot fi eludate, însă omul are în el capacitatea de a se ridica deasupra lor şi de a dobândi o libertate mai mare. El poate, desigur, să aleagă poteca ce duce în jos şi să se predea în loc să lupte, însă pe măsură ce va coborî se va simţi din ce în ce mai îngrădit; va deveni mai mult o jucărie a forţelor pe care nu le poate controla, o frunză aflată în bătaia vântului. Libertatea se află la sfârşitul drumului care urcă, nu în adâncurile materiei.

9:7. Toate relele din această lume sunt creaţia omului; chiar şi bolile şi afecţiunile apar din cauza faptului că oamenii sunt înclinaţi către rău. Răul din gropile de gunoi se poate întinde chiar şi în Sfera Duhului Sfânt pentru a-i lovi pe oameni. Dar oare n-a apărut el din cauza ticăloşiei lor? Aici iau naştere lucruri malefice nevăzute, care vor începe să paraziteze trupul muritor. Ele nu pot fi descrise în cuvinte şi de aceea nu vi le pot face cunoscute. Însă acestea există, la fel cum există şi spiritul sufletesc, care nu poate fi văzut şi cunoscut de către muritori.

9:8. Prieteni, lumea nu trebuie să fie un loc năpădit de rău. Dacă oamenii şi-ar putea curăţa veşmintele murdare ale minţii lor, aici ar putea să fie un loc al bucuriei necontenite. Oamenii poartă povara trupului lor cu o tristeţe pe care nu şi-o doresc. Ei sunt ca un om care trăieşte într-un mormânt gol şi care se fereşte de lumina puternică a soarelui de afară. Şi cu cât va evita mai mult să iasă de acolo, cu atât trupul lui se va albi şi îşi va pierde puterea. Oamenii însă preferă să ignore mesajele care s-au transmis de-a lungul veacurilor.

9:9. Aşadar, prieteni, noi progresăm doar puţin. Omul se uită în jurul lui cu speranţă, căutând să găsească inspiraţia în locuri îndepărtate, când de fapt, tot timpul, lucrurile de care are nevoie îi sunt la îndemână. Anticii au vorbit cu înţelepciune atunci când au spus, „Lucrul care este cel mai aproape este cel mai greu de văzut”. Vechea înţelepciune este şi astăzi la fel de proaspătă ca şi altădată; ea este la fel de bună în prezent cum a fost şi odinioară, şi niciodată nu se va perima. Omul se încrede prea mult în acele lucruri pe care le poate vedea şi atinge, dar este neîncrezător în privinţa celor pe care nu le vede şi se îndoieşte de existenţa lor. Cu toate acestea, întreaga lui viaţă este dominată de lucrurile nevăzute şi de forţele aflate dincolo de cunoaşterea sa.

9:10. Singura stâncă de care omul se poate agăţa cu credinţă şi siguranţă este înţelepciunea antică şi nezdruncinată care se găseşte în Cărţile Bune. Singurul lucru pentru care omul poate lupta fiind sigur că îi va fi de folos este bunătatea. Omul poate călători pe drumul care duce la desăvârşire, însă acesta este nesfârşit şi descurajant. Calea Adevărului este obositoare şi plină de capcane. Dacă mi-aţi cere o regulă care să vă călăuzească în siguranţă, v-aş spune aşa, „Ignoraţi vocea autoritară a trupului şi ascultaţi şoaptele conştiinţei”.

9:11. Ei bine, voi întrebaţi dacă spiritul necurat, care se degradează în întuneric şi este umilit de faptul că rămâne prizonierul substanţei pentru care are afinitate, îşi va relua vreodată viaţa în forma ei pământească. Într-adevăr, acesta ar putea intra în trupul animalic al unui om sau într-un trup mai fin, dar mai strâns legat cu lanţurile destinului. A spune că orice spirit sufletesc va renaşte într-un trup nou nu este un adevăr absolut, cu toate că el ar putea să se manifeste iar pe Pământ. Cei ce venerează zeiţele măreţe, dar şi alţi oameni, acceptă ideea renaşterii, însă aceasta este o chestiune mai complexă decât ceea ce cred ei. Afirmaţiile lor sunt învăluite de ignoranţă, fiindcă nu cunosc adevărata natură a Sferei Superioare şi legile care guvernează naşterea. Această doctrină conţine totuşi un anumit adevăr, însă el este mult mai profund decât îşi imaginează aceşti oameni.

9:12. Natura dă formă recipientelor pământeşti în care vor coborî spiritele sufleteşti: Ea le modelează după un tipar prestabilit şi se conformează Planului Spiritual hotărât de destin. De asemenea, ea modelează şi trupurile animalelor şi păsărilor, deşi în cazul lor tiparul este general şi nu este diferenţiat în funcţie de destin, aşa cum se întâmplă în cazul omului.

CAPITOLUL X - OMUL DUMNEZEU

10:1. Sfera Duhului Sfânt şi Sfera Materială şi Muritoare nu sunt lipsite de limitări, însă în fiecare dintre ele schimbarea este veşnică. Divinităţile venerate de om îşi au locuinţa în Sfera de

© Biblioteca Spirituală

Sus şi dacă facem abstracţie de cele create de imaginaţia oamenilor, acestea nu sunt altceva decât spirite sufleteşti superioare. Cel mai neînsemnat dintre aceste spirite, dar cel mai măreţ printre oameni, este omul care se aseamănă cu Dumnezeu, numit şi Omul Dumnezeu, idealul către care trebuie să aspirăm cu toţii.

10:2. Omul Dumnezeu candidează la o dumnezeire care este la îndemâna fiecărui om şi el are calităţi dumnezeieşti speciale, cum sunt bunătatea şi puterea spirituală, care îl deosebesc de oamenii de rând. El este concurentul puternic care aleargă în cursa vieţii şi care nu refuză niciodată să acorde o mână de ajutor celor rămaşi în urmă. Asemenea oameni se întâlnesc foarte rar; cu toate acestea, destinul le-a hărăzit să stăpânească lumea, să meargă înaintea celor care caută dumnezeirea. Ziua lor va veni la fel de sigur cum răsare soarele deasupra copacilor.

10:3. Virtutea Omului Dumnezeu stă în puternica sa atracţie către bunătate şi în simţul lui ascuţit de a judeca şi de a fi drept. Acesta ştie când să rămână ferm şi când să cedeze, dar şi când să spună, „Destul!”. Însă el înclină întotdeauna către pace şi reconciliere, chiar şi atunci când este acuzat de slăbiciune, deoarece cunoaşte faptul că numai un om slab îl poate acuza pe altul de slăbiciune sau un om nesigur pe el, care are nevoie să se îmbărbăteze rostind aceste cuvinte.

10:4. Omul Dumnezeu calcă uşor, însă păşeşte dintr-un vârf de munte în altul. El triumfă datorită raţiunii şi exemplului pe care-l oferă, nu datorită forţei, întrucât este un conducător înnăscut al oamenilor. Cu toate că eu respect învăţăturile, trebuie să constat că nu este bine să cinstim numele marilor oameni care inspiră loialitate şi supunere şi care reinstaurează pacea şi justiţia. Eu aş face să răsune numele Oamenilor Dumnezeu, astfel încât cei răi să se umple de groază, iar cei drepţi de satisfacţie. Însă Omul Dumnezeu nu este recunoscut printre conducătorii lumii şi nici nu este căutat pentru a i se oferi funcţii înalte. Dar în ziua când Omul Dumnezeu va veni, acel popor care îl cinsteşte va fi ridicat mai presus de toate celelalte popoare. Însă poporul este cel ce dă naştere Omului Dumnezeu, nu Omul Dumnezeu dă naştere poporului.

CAPITOLUL XI - VIZIUNEA DE SEARĂ

11:1. Acest ţinut, care a fost odinioară o şcoală a iluminării spirituale, continuă să rămână un sanctuar al civilizaţiei spirituale, cu toate că suntem despărţiţi de fraţii noştri de dincolo de ape. Chiar şi acum, străini cumpliţi ameninţă ţinutul acesta pur şi plin de credinţă, deoarece pământurile divine şi ritualurile religioase sunt neglijate. Dar, prieteni, acesta este doar începutul, şi nu e departe vremea când vor exista legi care să ne împiedice să ne practicăm credinţa şi când asupra celor virtuoşi se vor abate pedepse grele. Cu toate acestea, eu vă însărcinez să mergeţi şi să propovăduiţi.

11:2. Femeia zilelor ce vor veni va zămisli copii ciudaţi, venetici ce nu pot vedea lumina frumuseţii şi a nobleţii. Atunci se vor auzi incantaţii ale unor forme de venerare stranii, iar ţinutul va răsuna de imnuri religoase fără niciun sens. Locurile de închinare vor fi învăluite de *agnosia*, iar puritatea iluminării albe va fi înlocuită de negrul monoton al ignoranţei. Oamenii vor înceta să caute hrană pentru spiritul lor sufletesc în lumină şi se vor hrăni cu *agnosia*. Fără să-şi dea seama, vor ajunge să prefere întunericul şi să respingă lumina. Subiectul vieţii va fi moartea, căreia i se va atribui o formă umană.

11:3. Omul virtuos va fi dispreţuit, iar cel nereligos va fi socotit înţelept. Cei cu mintea sucită vor fi consideraţi inteligenţi, iar cei ce susţin că binele nu poate servi decât unui scop pământesc vor fi socotiţi virtuoşi. Toate aceste lucruri se vor petrece din cauza sărăciei spirituale şi a lipsei iluminării, cu toate că aceşti oameni vor spune despre ei că sunt bogaţi şi iluminaţi. Cei săraciţi nu se vor putea înconjura de măreţie, iar acest lucru este valabil atât pentru trup, cât şi pentru spirit. Nu se va da atenţie spiritului sufletesc, iar credinţa în nemurire va fi considerată o glumă. Mintea omului va fi concentrată pe lucrurile lumeşti sau va fi învăluită de ceaţa întunericului spiritual. Nu va exista respect pentru spiritualitate.

11:4. Vor fi persecuţii şi războaie, revolte şi jafuri, înşelăciuni şi asuprire, şi toate acestea se vor petrece în numele unor zei mânioşi şi răzbunători. Mai mult decât atât, de fiecare dată se

© Biblioteca Spirituală

va invoca binele, iar oamenii vor accepta orbeşte ce li se spune şi vor executa ordine contrare firii lor.

11:5. Când spiritualitatea va ajunge în punctul cel mai de jos, iar religia se va degrada, roata se va întoarce din nou. Oamenii fie se vor ridica cu ajutorul unui aflux de regenerare spirituală, fie se vor duce la fund şi vor pieri în adâncurile întunecate ale degenerării morale. Lumii nu i se poate permite să rămână o rană purulentă, care nu serveşte niciunui scop.

11:6. În viitor sunt îngropate nişte lucruri de care nu are rost să ne ocupăm acum, aşa că lucrurile pe care le-am spus ar trebui să fie de ajuns. Este cu mult mai bine să ne ocupăm de problemele actuale, deşi chiar şi acestea sunt mai puţin importante decât învăţarea tainelor Căii Adevărate.

11:7. Spiritul sufletesc trezit al omului se va umple cu o dorinţă care până atunci nu era prezentă, o dorinţă copleşitoare de a fi permanent în legătură sau de a se uni cu Sfera Duhului Sfânt. Deoarece aceasta se manifestă mai puternic, în timp ce alte dorinţe şi înclinaţii tind să dispară, spiritul sufletesc se va întări din ce în ce mai mult.

11:8. Întrucât Pământul este lucrarea Spiritului Suprem, cel care-l îndrăgeşte şi îl ajută să progreseze sau care îi sporeşte frumuseţea şi bunătatea va deveni ajutorul Creatorului. Aceasta este o poziţie la care ar trebui să aspirăm cu toţii, căci Pământul nu trebuie să rămână necivilizat sau neîmpodobit. Cei care vor profita cel mai mult de viaţă sunt aceia care îl vor sluji cel mai bine.

11:9. Am vorbit despre Omul Dumnezeu, despre acei puţini care sunt înzestraţi cu puritate şi cu o minte superioară. Ei sunt aceia care trebuie să mobilizeze eforturile omenirii în direcţia slujirii Creatorului, însă mult prea adesea oamenii buni nu sunt măreţi, iar oamenii măreţi nu sunt buni. Aşa stând lucrurile, omul care este şi bun şi măreţ constituie o raritate.

11:10. A fi spiritual înseamnă a trăi viaţa la maximum, în sensul cel mai larg; intrând într-un contact conştient nu numai cu Sfera Materială şi Muritoare, ci şi cu Sfera Duhului Sfânt. Însă pentru că omul spiritual se deosebeşte de oamenii de rând, gloata nu îl poate înţelege şi de cele mai multe ori îl va trata cu dispreţ. Dar lucrul acesta nu-l împiedică pe omul spiritual, fiindcă el ştie că batjocura şi dispreţul gloatei se îndreaptă de regulă către cei care îi sunt superiori. Când am fost ridiculizat, dispreţuit şi chiar considerat nebun, eu m-am simţit flatat.

11:11. Realitatea şi Adevărul nu pot fi găsite pe Pământ, deşi omul, care este mai mult decât un simplu muritor, le poate pricepe existenţa, iar unora li se poate oferi chiar şi o viziune a lor. Oare cum pot exista asemenea calităţi în această sferă în care binele este murdărit de rău? Aici, unde nu există nimic stabil, unde durerea, tristeţea, descompunerea şi schimbarea îl atacă din toate părţile. Cum poate fi adevărat un lucru instabil şi schimbător? Cum poate să îşi rămână fidel lui însuşi? Toate lucrurile instabile se schimbă şi de aceea sunt considerate false, iar falsul nu este adevărat. Adevărul este ceva care nu se schimbă. Atunci când omul va fi capabil să priceapă Adevărul şi Realitatea, înseamnă că este pe punctul de a înţelege Spiritul Suprem.

CAPITOLUL XII - TRUPUL LIPSIT DE TRUP

12:1. Prieteni, eu mă simt ca unul căruia i s-a acordat o viziune divină, un dar de a înţelege, pe care majoritatea oamenilor nu îl au, şi toate aceste lucruri le-am putut vedea datorită Duhului Sfânt. Lucrul acesta îl ştiu mai presus de orice îndoială; eu am străpuns inelul firii muritoare care mă înconjoară şi am intrat în posesia unui trup nemuritor. Acum sunt un suflet trezit îmbrăcat în spirit şi, odată ce am băut din apele vieţii aflate în Sfera de Sus, sunt mai mult decât muritor. Mi-aş dori să pot explica acest lucru pe înţelesul vostru. Însă lucrurile despre care se poate vorbi cu uşurinţă aparţin acestei lumi, în timp ce lucrurile superioare pot fi învăţate doar experimentând direct Sfera Duhului Sfânt.

12:22. Spiritul Sufletesc este ca un ochi lipsit de trup, care vede aşa cum oamenii au vedenii sau care îşi aminteşte întâmplări din trecut fără a fi nevoie să le vadă cu ochii. Şi totuşi aceasta este doar o reprezentare săracă a Adevărului, deoarece nu există modalităţi prin care aceste lucruri să fie explicate oamenilor. Pentru a înţelege pe deplin, fiecare om trebuie să iasă

© Biblioteca Spirituală

din trup şi să meargă în Sfera de Sus, unde doar spiritul sufletesc poate să meargă, căci numai acolo poate avea o viziune asupra frumuseţii şi realităţii. Am impresia că acest lucru nu se obţine doar prin puterile spiritului sufletesc, oricât de mari ar fi ele, ci mai degrabă, în asemenea cazuri, omul este ridicat chiar de braţele Spiritului Suprem. Se pare că există două sfere care sunt unite: una inferioară, unde forma şi culoarea continuă să se manifeste, şi una superioară, unde se află originea lor, iar acesta este un loc liniştit şi odihnitor. Este un loc stabil, în care nu există schimbare.

12:3. Voi mă întrebaţi despre viziunea înaltă, dar şi în cazul ei, îmi este greu să mă exprim în cuvinte. Ea vine ca o lumină strălucitoare, însă nu ca aceea a soarelui, iar oamenii sunt nevoiţi să-şi închidă ochii. Aceasta este o formă de lumină spirituală, care străluceşte doar atât de intens cât este nevoie ca cel căruia i se dă viziunea să o poată primi. Cei care pot bea mult din fântâna viziunilor, aşa cum a fost cazul maestrului meu, ies din trupul muritor şi cad într-un somn spiritual profund, putând să rămână mult timp în acel loc unde viziunile reflectă realitatea cu o mai mare limpezime.

12:4. Asemenea oameni sunt Iluminaţii, dar aceştia nu sunt numeroşi. Însă cei mai mulţi sunt amăgiţi de iluziile care se reflectă acolo sus, pe care le acceptă ca pe nişte reflexii ale Adevărului, deoarece apar ca nişte viziuni măreţe. Acesta este marele pericol care pândeşte întotdeauna, de aceea există teste care să îi protejeze pe oameni împotriva iluziilor.

12:5. Uneori, atunci când un Iluminat vorbeşte despre Sfera Duhului Sfânt, puterea acesteia va curge în el într-o asemenea măsură, încât simţurile sale muritoare vor înceta să mai funcţioneze. Din acel moment, el nu va mai vorbi de la sine, ci prin gura lui se vor revărsa numai cuvinte inspirate. Uneori, în astfel de situaţii, ascultătorului îi este greu să înţeleagă ce spune Iluminatul, însă dacă şi el este în aromonie cu Sfera de Sus va putea să priceapă. Cuvintele vor zbura înainte de a putea fi înţelese. De asemenea, s-a observat că dacă Cel Iluminat stă în întuneric, el este înconjurat de o lumină pe care o emană, şi aceasta arată nivelul spiritual la care a ajuns.

12:6. Lucrurile spirituale sunt mult mai greu de înţeles decât lucrurile lumeşti, iar studierea lor presupune mult efort şi autodisciplină. De aceea sunt atât de puţini oameni spirituali. Mintea muritoare inferioară poate pricepe cât de cât aceste lucruri cu ajutorul cuvintelor, însă apoi trebuie să facă un efort suprem pentru a înţelege. Dar acesta depăşeşte puterile majorităţii oamenilor, şi de aceea spiritualitatea începe să se diminueze. Dacă efortul depus pentru lucrurile lumeşti distrugătoare sau lipsite de sens ar fi fost dirijat către scopuri spirituale, omenirea ar fi fost acum o rasă de Oameni Dumnezei.

12:7. Unii dintre voi nu înţeleg misterul renaşterii. El se referă la renaşterea conştiinţei spirituale; acesta este secretul central al tuturor timpurilor, cunoaşterea care îi va schimba pe oameni în Oameni Dumnezei. Omul renăscut îi poate cere spiritului său sufletesc să meargă oriunde, şi acesta va ajunge acolo cu viteza gândului. Va trece peste mări sau va străbate păduri dese, dar nu ca un lucru care se mişcă repede, ci ca unul care este deja acolo. Odată eliberat, spiritul sufletesc se poate ridica deasupra tuturor lucrurilor mai dense, cu toate că nu poate pătrunde în sub-sferele superioare ale creaţiei din Sfera Duhului Sfânt.

12:8. Ei bine, aceia dintre voi care aţi experimentat puterea şi viteza spiritului sufletesc şi care aţi cercetat, printr-un studiu atent, realitatea experienţei, sigur puteţi înţelege natura Spiritului Suprem. Şi dacă voi puteţi face aceste lucruri, cu cât mai capabil va fi El să le facă. Aşadar, trebuie să vă dilataţi la maximum, să vă distrugeţi limitele, să alunecaţi din trupul vostru muritor şi să scăpaţi de lanţurile spaţiului şi timpului. Dincolo de acestea, veţi vedea poarta de unde porneşte drumul care duce la uşa Spiritului Suprem.

12:9. Însă dacă preferaţi să vă închideţi spiritul sufletesc în trup şi să îl trataţi cu dispreţ, zicând, „Eu nu ştiu nimic şi mă tem să pornesc în necunoscut. Mă tem de spaţiile nesfârşite, de adâncurile insondabile şi de înălţimile fără limite. Mă tem să caut prea profund pentru a descoperi ce sunt, ce pot să fac sau ce voi deveni”, şi dacă vă număraţi printre aceia care tremură şi sunt înspăimântaţi, atunci nu sunteţi vii pe deplin; deja sunteţi pe jumătate morţi. Şi astfel nu puteţi înţelege nimic din ceea ce este cu adevărat frumos; nu puteţi vedea slava, iar dacă vă iubiţi

© Biblioteca Spirituală

atât de mult trupul muritor, atunci nu veţi putea cunoaşte cu adevărat binele şi veţi fi atraşi cu uşurinţă către rău.

12:10. Chiar şi spiritul sufletesc care doarme poate cunoaşte, atunci când visaţi, bucuria care derivă din afinitatea sa cu Sfera de Sus. Ea este experimentată în momentele când agitaţia minţii se potoleşte, în ritmul vesel al inimii care se umple de cântec, precum şi în slava apusului de soare. În zâmbetul cald al iubirii, în încrederea unui copil, în parfumurile plăcute ale unei grădini sau în mângâierea răcoroasă a vântului. Cuvintele împovărătoare ale Pământului nu pot să-i descrie slava şi nici să dezvăluie minţii muritoare imaginea măreaţă a Adevărului. Aceste cuvinte ale mele nu sunt altceva decât o umbră palidă a splendorilor realităţii. Şi repet încă o dată; adevărata cunoaştere a Sferei Superioare poate fi dobândită doar prin experienţă personală şi prin trezirea voastră.

12:11. Spiritul sufletesc poate să treacă dincolo de limitările spaţiale şi să existe în afara timpului pământesc. El ştie că totul este veşnic; ziua de ieri rămâne la locul ei; omul este cel care s-a mişcat şi a lăsat-o în urmă, astfel încât nu mai poate să o vadă. Viaţa este o înaintare continuă, ea curge precum apele unui râu şi nu se poate întoarce înapoi. Acelaşi râu a trecut pe aici şi acum o sută de ani. El rămâne acelaşi, deşi clipă de clipă, fiecare picătură care trece este nouă. Aşa că noi nu putem merge în susul apelor vieţii, către ziua de ieri. Totuşi, atunci când moartea ne va arunca pe mal şi nu vom mai fi purtaţi de curent, ziua de ieri va deveni accesibilă.

12:2. Acestea sunt nişte adevăruri vitale, care sunt cunoscute de Iluminaţi. Mintea copilăroasă a omului pământesc vede lucruri ireale. Cei care s-au trezit parţial, atunci când sunt în transă sau în extaz, văd realitatea ca prin ceaţă. Ei îşi dau seama că ochii muritori văd doar lucruri ireale şi amăgitoare, însă aceşti oameni se află între două sfere, căci deşi au o percepţie mai clară, totuşi nu reuşesc să vadă realitatea. Doar Cel Iluminat vede clar şi de aceea ştie cu certitudine că el este o fiinţă nemuritoare.

12:13. Disciplina învăţăturilor morale, atunci când este pusă în practică şi trăită, reprezintă primul pas important către iluminare. Doar prin eliminarea completă a egocentrismului său va putea omul să devină conştient de acel element din interiorul lui cu ajutorul căruia poate intra în contact cu realitatea superioară. Numai aşa va putea scăpa din lumea umbrelor şi a iluziilor. Atunci când sinele superior se va trezi, pacea şi bucuria conştiinţei superioare va umple viaţa de strălucire, însă mai întâi este necesar ca strădania de a dobândi lucruri inutile şi nedemne de încredere să ia sfârşit. Spiritul omului este ca o fiară în cuşcă, mereu neliniştit, mereu căutând să evadeze către o sferă mai înaltă, însă mult prea adesea această neliniște este potolită de drogurile experienţelor lumeşti.

12:14. Omul neiluminat nu este conştient de lucrurile aflate dincolo de zidul muritor care-l mărgineşte sau de cele care se găsesc dincolo de ideile şi interpretările lui. Totuşi, ideile lui sunt nişte nori de prejudecăţi, iar interpretările lui sunt nişte iluzii amăgitoare. El este mort pentru realitate şi este este îngropat în el însuşi.

12:15. Acela care vede noaptea un ciot de copac şi îl confundă cu un om este amăgit. Însă ciotul de copac este destul de real; interpretarea greşită a omului îl face să devină ceea ce nu este. La fel se întâmplă cu Pământul şi cu lucrurile materiale; şi acestea au o realitate proprie, însă omul le interpretează greşit, făcând din ele ceva ce nu sunt. Şi trupul lui muritor este real, dar şi pe acesta îl interpretează greşit, considerând că este altceva. Pământul, lucrurile materiale şi trupul muritor nu sunt ceea ce crede omul, căci el este amăgit de ceţurile nopţii *agnosiei* (n.t. necunoaşterii).

12:16. Spiritul sufletesc este cu adevărat treaz atunci când are o experienţă personală care îi dovedeşte realitatea Sferei Duhului Sfânt, însă această realizare este depare de a fi uşoară. Pot exista străfulgerări, într-o stare când este pe jumătate treaz, însă acestea nu sunt nici suficiente, nici satisfăcătoare. Sfera Superioară poate fi cunoscută şi experimentată; ea nu este ceva izolat complet de cunoaşterea omului. Acolo va fi aflat răspunsul; acolo va fi revelat secretul contrariilor; acolo Adevărul străluceşte cu o mare limpezime. Şi tot acolo veţi descoperi că spiritul sufletesc este un fragment din Spritul Suprem, care conţine esenţa puterii Sale creatoare.

12:17. Gândul, combinat cu puterea Duhului Sfânt, poate crea orice doreşte, poate face să

© Biblioteca Spirituală

apară orice lucru. Gândul creator originar a fost modificat pe Pământ de gândurile numeroaselor spirite sufleteşti, aşa că multe lucruri nu-i pot fi atribuite Spiritului Suprem. Meditaţi asupra acestor chestiuni, căci ele explică multe. În general, omul rămâne complet ignorant în privinţa propriilor puteri, limitările sale nefiind de fapt nimic altceva decât rezultatul lipsei sale de cunoaştere şi de atenţie, a faptului că îi lipseşte intuiţia şi că preferă să meargă acompaniat de calmul reconfortant al *agnosiei*.

12:8. Spiritul sufletesc poate să fie ceea ce vrea; el îşi făureşte propria formă şi propriul destin. Dacă doreşte, poate vedea toate lucrurile aşa cum sunt ele în realitate, deoarece poate mătura din calea lui norii iluziei şi poate da deoparte vălurile amăgitoare. Să nu mă înţelegeţi greşit atunci când vorbesc de lucruri reale şi ireale. Pământul, experienţele pământeşti şi lucrurile materiale nu sunt ireale, căci ceea ce este ireal nu are existenţă. Lucrurile numite atât de des ireale există şi au o realitate proprie, greşită este doar interpretarea pe care o dă omul acelei realităţi. Lucrurile nu sunt ceea ce crede omul că sunt; ele sunt false, amăgitoare, iluzorii. Chiar şi cuvintele „real" şi „ireal" sunt amăgitoare şi induc în eroare.

12:9. Această cunoaştere superioară a fost dobândită de aceia care şi-au mobilizat puterile spirituale, în aşa fel încât au putut să intre în legătură directă cu Sfera de Deasupra. Prin sacrificiile lor şi prin autodisciplină, aceştia şi-au rafinat şi şi-au întărit atât de mult sufletele spirituale, încât au putut pătrunde în locul unde lumina Adevărului străluceşte clar. Faptul că nu au fost induşi în eroare poate fi dovedit cu uşurinţă.

12:20. Mijloacele prin care se poate elibera spiritul sufletesc sunt la dispoziţia tuturor oamenilor, însă mai întâi aceştia trebuie să îşi descopere propria natură. Acesta este începutul singurei căi directe; celelalte căi duc în Ceruri imaginare. Fiecare om este propriul stăpân şi făuritorul destinului său; orice progres pe care îl face, chiar dacă se datorează învăţăturilor primite de la alţii, va fi rodul eforturilor sale.

12:21. Drumul care duce la spiritualitate se află în el însuşi, însă mult prea adesea acesta este blocat de barierele ridicate de propria ignoranţă şi de slăbiciunile firii muritoare. Durerea şi suferinţa, împotriva cărora protestează atât de frecvent, sunt doar nişte mijloace de a-l îmboldi să înlăture barierele. Studierea Cărţilor Bune ne permite să găsim indicaţii despre modul în care trebuie parcurs acest drum, însă un astfel de studiu este inutil dacă nu punem în practică învăţăturile. Acesta este secretul, nu cunoaşterea, ci practica.

12:22. Există învăţături care susţin că omul se va pierde într-o mare de uitare, însă aceste afirmaţii sunt incorecte. Ele provin dintr-o înţelegere greşită a Întregului. Omul nu se va pierde în Întregul Veşnic, ci acesta va deveni o parte a omului, a fiecărui spirit sufletesc individual. Dacă lucrurile nu ar sta în felul acesta, atunci nu ar avea niciun rost să existe un conflict necontenit, o permanentă punere la încercare cu ajutorul necazurilor şi o continuă ivire a unor probleme noi, care trebuie rezolvate.

12:23. Totuşi, este inutil să speculăm pe marginea Adevărului altor învăţături, atâta vreme cât nu v-aţi însuşit nici adevărul învăţăturilor voastre. Singurul lucru pe care-l ştiţi acum sigur este că omul este mai mult decât crede el că este; este cu mult mai mult decât întinderea muritoare a unui potenţial adormit. Ştiţi acest lucru, deoarece aţi experimentat extazul Iluminaţilor. Ce aţi făcut voi pot face şi alţii, pentru că oricine este capabil de aşa ceva, cu condiţia să fie pregătit să accepte austerităţile şi autodisciplina de care este nevoie. Puţini vor atinge scopul iluminării depline, însă toţi pot privi pentru o clipă prin vălul care separă această sferă de cea de deasupra ei. Toţi îşi pot trezi spiritul sufletesc, făcându-l să devină conştient, şi doar cei care au realizat acest lucru îşi pot da seama de slava sa minunată. Aceşti oameni devin liberi de orice limitare materială şi înţeleg că sunt cu adevărat nemuritori, aşa că pentru ei naşterea şi moartea nu sunt nimic altceva decât nişte repere aflate de-a lungul drumului. Când conştiinţa începe să se reverse, când o nouă viaţă îşi face apariţia, acestea îşi pierd complet semnificaţia.

12:24. Toată atenţia pe care o pot mobiliza oamenii într-un anumit moment este doar o părticică din întreaga fiinţă. Există unele părţi aflate la limita trupului muritor, care pot fi accesate din când în când, iar acestea, ca şi memoria, joacă un rol important în viaţă. Totuşi, în

© Biblioteca Spirituală

spaţiul enorm aflat dincolo, care cuprinde partea nedezvoltată a omului, se găsesc puterile latente, pe care acesta este incapabil să le folosească. La îndemâna oricărui om se află o comoară spirituală infinită, însă el trebuie să depună efortul necesar pentru a o apuca!

CAPITOLUL XIII - FORŢA VIEŢII

13:1. Când copilul creşte şi devine un tânăr sau o fecioară, el intră într-o luptă cu existenţa, cu problemele lumeşti. Începe să semene cu un înotător care şi-a propus să traverseze un râu învolburat. Indivizii încearcă să modeleze lumea după tiparul gândirii lor, însă lumea ripostează şi făcând asta îl modelează pe fiecare într-un chip diferit de ceea ce-şi doreşte. Pentru fiecare persoană, Pământul capătă o ală înfăţişare, în funcţie de gândurile şi tendinţele persoanei respective.

13:2. Forţa vieţii centrată în om nu este ceva unic în natură, iar marele ocean al vieţii caută să o ia înapoi. Prin urmare, pentru ca forţa vieţii să rămână separată în fiecare individ, acesta trebuie să fie pregătit să facă faţă conflictului şi opoziţiei. Nimeni nu poate renunţa să lupte pentru păstrarea vieţii; nimeni nu poate să se desprindă de dificultăţile existenţei pământeşti ori să arunce povara caracterului masculin sau feminin.

13:3. Atunci când tăria şi vitalitatea pulsează în recipientul muritor, problemele şi dificultăţile lumeşti trebuie înfruntate cu hotărâre şi biruite. Dar la începutul maturităţii, fiecare trebuie să se pregătească pentru etapa descendentă, iar până în acel moment spiritul sufletesc trebuie să se trezească, să devină conştient şi să i se dea o formă armonioasă. Până în acel moment, fiecare persoană va trebui să devină suficient de puternică pentru a înfrunta bătrâneţea inevitabilă, degradarea şi moartea, păstrând o stare de egalitate mentală. În acest punct de cotitură a vieţii trebuie să se producă o întoarcere către interior, să se depună mai mult efort pentru înţelegerea scopului şi semnificaţiei vieţii. Iar după atingerea realizării, trebuie să înceapă o căutare a spiritualităţii.

13:4. Singurul scop al vieţii pământeşti este acela de a înţelege şi de a dezvolta puterile latente care se află în om. Toate problemele şi strădaniile, toate dificultăţile şi neclarităţile de ordin spiritual, toate paradoxurile, toate experienţele care ne fac să simţim bucuria şi tristeţea, plăcerea şi durerea, au pur şi simplu rolul de a trezi spiritul sufletesc. Viaţa este atotcuprinzătoare, ea include naşterea şi moartea, creşterea şi descreşterea, contrastele, opuşii, activul şi pasivul, masculinul şi femininul.

13:5. Cunoaşterea individualităţii sale, a faptului că este separat şi că are o conştiinţă de sine, iată lucrurile care îl fac pe om să se ridice deasupra nivelului creaturilor necuvântătoare, însă această poziţie nu poate fi menţinută fără efort; întotdeauna va fi mai uşor să cadă, decât să se ridice, să regreseze, decât să progreseze. Copilul ştie puţine lucruri despre poverile pe care ni le dă viaţa, însă pe măsură ce va creşte lipsa de griji va fi umbrită de cunoaşterea îndatoririlor pe care le are şi pe care trebuie să şi le asume. Inimile fraţilor noştri mai slabi sunt atât de frecvent umplute de dorinţa de a se întoarce la starea aceea din copilărie, când se simţeau protejaţi, încât sunt uşor de amăgit de credinţele parentale, care îi tratează ca pe nişte copii. Acestora le este uşor să-şi arunce poverile spirituale la picioarele preoţilor care îi mângâie, însă o astfel de acţiune nu este doar copilărească şi iresponsabilă, ci ea este şi un act de laşitate morală.

13:6. Cei iresponsabili din punct de vedere spiritual, aflaţi în căutarea unui crez care să-i aline, sunt în general persoane apatice sau egoiste, ce neglijează viaţa spirituală şi nevoile ei. Prieteni, lucrul final de care trebuie să depindem este spiritul sufletesc. Doar el îl însoţeşte pe individ în viaţa veşnică, însă dacă ne dăm seama de acest lucru abia atunci când suntem pe patul de moarte este prea târziu. Cei care au încredere în existenţa lor viitoare sunt singurii oameni cu adevărat fericiţi de pe acest Pământ.

13:7. Omul nu trebuie să uite niciodată că aspectul său cel mai important este spiritul sufletesc, căruia nu trebuie să-i neglijeze nevoile şi cerinţele. El nu trebuie să-l confunde cu trupul fragil şi muritor, care are nevoi şi cerinţe cărora dacă li s-ar da frâu liber le-ar depăşi pe

© Biblioteca Spirituală

cele ale sinelui superior. Omul trebuie să înţeleagă viaţa, să-i înţeleagă forţele care acţionează asupra lui. A o înţelege pe deplin înseamnă a-şi cunoaşte destinul, moştenirea de luptă şi încercările la care va fi supus. Omul trebuie să se hotărască să caute în interiorul său şi să-şi urmeze calea cu sârguinţă.

13:8. Când viaţa unui om devine un model de perfecţiune, care reflectă perfecţiunea de deasupra, el s-a transformat într-un recipient pentru forţa vieţii şi într-un canal prin care va coborî puterea ce slujeşte elevării întregii omeniri. Această transformare reprezintă singurul serviciu real pe care omul îl poate face Spiritului Suprem.

13:9. Prima datorie a omului este faţă de sine însuşi, de aceea chiar şi atunci când îi slujeşte pe alţii, el se slujeşte pe sine din perspectiva atingerii scopurilor sale; prin urmare, el nu trebuie să fie ipocrit în privinţa bunătăţii lui. Spiritul sufletesc este modelat de faptele bune ale oamenilor; şi acelaşi rol îl au spiritualitatea, eliberarea de *agnosia*, toleranţa, dragostea de Adevăr şi dreptate, liniştea inimii, simplitatea, austeritatea, mărinimia şi onestitatea.

13:10. Forţa vieţii se poate manifesta armonios numai într-o fiinţă bine echilibrată. Prin urmare, toate excesele de bucurie şi tristeţe, de plăcere şi melancolie, de disperare şi entuziasm, trebuie evitate. Este nevoie ca regula să fie repetată frecvent: Moderaţie în toate privinţele şi un control deplin asupra sinelui.

13:11. Prieteni, v-am dezvăluit natura fiinţei lăuntrice care controlează toate lucrurile din interior; acum, depinde de voi să folosiţi această cunoaştere şi să obţineţi efecte pozitive. Eu v-am arătat strunele care ţin laolaltă sferele şi aceleaşi strune leagă toate lucrurile.

13:12. Voi mă întrebaţi, „Ce înseamnă a fi un om bun?”. Omul bun este acela în care binele triumfă asupra răului, ale cărui calităţi devin mai puternice din zi în zi, în timp ce aspectele rele slăbesc. În interiorul lui, trufia, avariţia, egoismul, mânia, nechibzuinţa şi *agnosia* îşi pierd puterea de la o zi la alta, căci acest om îşi duce viaţa în conformitate cu Cărţile Bune.

13:13. Stăpânirea de sine înseamnă libertate, nu constrângere, căci sclavia trupului este cea care îl face nefericit pe omul care aspiră la bunătate şi care este atras de spiritualitate. Această sclavie provine din faptul că omul ignoră adevărata sa natură şi destinul pe care îl are; ea poate fi biruită printr-o permanentă autocunoaştere, printr-o trezire spirituală, printr-o deşteptare a spiritului sufletesc. Calităţile esenţiale pentru un asemenea progres sunt pacea inimii (*care înseamnă seninătate*), stăpânirea de sine, tăria morală, fermitatea în faţa necazurilor vieţii, bunătatea şi respectul arătat celorlalţi, precum şi o viaţă trăită în conformitate cu Cărţile Sfinte. Omul cu adevărat bun înţelege necazurile altora şi este gata mereu să îi ajute pe cei slabi şi oprimaţi. El nu se laudă niciodată cu realizările sale şi tratează toate femeile cu acelaşi respect pe care îl are faţă de mama sa. El nu-şi mânjeşte buzele cu minciuni şi s-a eliberat din lanţurile lăcomiei şi invidiei.

13:14. Forţa vieţii se diversifică într-o mulţime de exprimări, cea mai mare dintre acestea fiind iubirea. Aceasta este o calitate esenţială pentru trezirea spiritului sufletesc, însă poate lua multe forme. Veneraţia este o formă de iubire, la fel este şi aprecierea unei melodii sau a frumuseţii. Demnitatea este o iubire care se manifestă în autocontrol; alte forme ale iubirii sunt înţelepciunea şi dorinţa pentru Adevăr. Datoria şi obligaţia presupun un alt tip de iubire, care însă este la fel de puternică şi de folositoare.

13:15. Prieteni, există unii care propovăduiesc faptul că spiritualitatea înseamnă să întoarcem spatele lumii, însă aceasta este o învăţătură greşită, căci viaţa trebuie trăită din plin, iar a trăi înseamnă a experimenta. Un om care se retrage din lume nu se poate iubi decât pe el însuşi. A spune că face acest lucru din dragoste pentru Spiritul Suprem reprezintă nişte vorbe lipsite de conţinut.

13:16. Pe cărarea experienţei nu se pierde niciun pas, deşi uneori ceea ce pare a fi un câştig va fi de fapt o pierdere; după cum şi o pierdere poate fi un câştig. Drumeţul trebuie să aibă mereu în vedere un singur obiectiv, iar acesta este scopul final. El trebuie să se silească să înainteze către el cu toată hotărârea şi să nu lase nimic să-l abată din drum. Drumurile lăturalnice pot fi ispititoare, însă au multe ramificaţii şi nu duc nicăieri; de-a lungul lor sunt lucruri lumeşti care îl cheamă şi îl vrăjesc. Pe drum sunt oameni perseverenţi, oameni rătăciţi,

© Biblioteca Spirituală

căutători şi oameni care încă nu şi-au început călătoria.

13:17. Prin urmare, dacă veţi merge pe acest drum, descotorosiţi-vă de povara lucrurilor lumeşti şi a dorinţelor egoiste. Aceasta nu înseamnă că va trebui să evitaţi complet toate lucrurile lumeşti, căci succesul lumesc nu trebuie dispreţuit dacă este căutat cu moderaţie şi fără a aduce atingere lucrurilor măreţe. În toate lucrurile există un echilibru şi o stare de armonie. Totuşi, indiferent ce vă iese în cale, nici să nu vă bucuraţi prea mult de succces, nici să nu fiţi abătuţi din cauza eşecului; acestea sunt nişte încercări care slujesc aceluiaşi scop.

13:18. Munca dedicată câştigului lumesc este mai puţin valoroasă decât munca dedicată propăşirii omenirii sau glorificării Pământului. Prin urmare, dacă un crez îi strânge laolaltă pe oameni doar pentru a se închina, acesta are o valoare mică; dar dacă este un crez în cadrul căruia oamenii muncesc ca să înveţe, ca să înfrumuseţeze viaţa şi ca să contribuie la progresul omenirii, atunci valoarea sa este inestimabilă.

13:19. Forţa vieţii trebuie conservată şi păzită, ea nu trebuie risipită în furtunile pasiunilor şi emoţiilor necontrolate. Acestea duc cu ele forţa vieţii, aşa cum vântul poartă cu el frunzele toamnei.

13:20. Prieteni, cineva dintre voi spune că cuvintele mele îl tulbură, deoarece conţin lucruri contradictorii, care indică două căi, şi întreabă care este mai bună pentru atingerea ţelului suprem. Daţi-mi voie să spun, şi băgaţi bine de seamă, că adevărurile cele mai profunde pot fi explicate pe înţelesul oamenilor numai cu ajutorul contradicţiilor şi paradoxurilor. Omul poate călători spre desăvârşirea aflată dincolo de Pământ pe două căi; una este calea înţelepciunii, luminată de lampa spiritului, iar cealaltă este calea acţiunii, luminată de lampa fermităţii. Există oameni înţelepţi şi sfătoşi, precum şi oameni de acţiune, care înfăptuiesc. Toţi sunt la fel de necesari pentru a menţine echilibrul şi armonia vieţii, căci dacă existenţa ar fi lipsită de una dintre aceste categorii ar deveni haotică.

13:21. Două lucruri nu poate face omul, nu poate renunţa la învăţătură şi nu poate renunţa la acţiune. El nu trebuie să întoarcă spatele vieţii şi să renunţe la lupta pe care o dă în lume. Cu toate acestea, există o cunoaştere care este de folos şi una care nu este de folos, după cum există acţiuni bune şi acţiuni rele. Alegerea este aceea care contează.

13:22. Omul este ca un urs încolţit, iar viaţa este precum vânătorii care îl înconjoară şi îl întărâtă, forţându-l să atace. La fel sunt şi oamenii împinşi la acţiune de natura lucrurilor, iar aceia care vor să evite acţiunea, lăsându-şi gândurile să rătăcească alene în căutarea plăcerilor vieţii, aduc mari prejudicii spritului lor sufletesc. Omul adevărat este acela în care înţelepciunea şi acţiunea se află în echilibru, care îşi controlează şi îşi armonizează forţele interioare şi care merge cu paşi hotărâţi pe cărarea acţiunii, pentru că nici trupul muritor nu ar putea exista dacă nu ar fi într-o activitatea permanentă.

13:23. Forţa vieţii aflată în om este cea care învârte roata progresului; propuneţi-vă să fiţi buni şi achitaţi-vă de sarcinile voastre în viaţă, căci în felul acesta veţi înainta în direcţia cea bună. Dar dacă este o prostie să staţi nehotărâţi la răspântii, la fel de lipsit de înţelepciune este şi să urmaţi un drum greşit.

13:24. Aveţi încredere în aceste învăţături şi urmaţi calea pe care v-am arătat-o cu bucurie, bunăvoinţă şi fermitate, căci în felul acesta spiritul vostru sufletesc va ajunge pe înălţimile de unde va putea privi spre ţara cea bună care se întinde înaintea lui. Ignoraţi impulsurile interioare care se ridică din adâncurile trupului muritor şi care îl îndeamnă pe om să acţioneze greşit, de multe ori chiar fără fără voia lui.

13:25. Aveţi încredere în realitatea spiritului sufletesc, fiindcă acesta este singurul lucru permanent aflat în apele mereu schimbătoare ale vieţii. El poate fi ascuns adânc în *agnosia*, poate fi acoperit de dorinţele pământeşti, aşa cum focul este acoperit de fum, poate fi acoperit de faptele josnice şi nefolositoare, aşa cum oglinda este acoperită de praf, sau poate sta în materia densă, aşa cum un sâmbure stă în coaja lui, însă realitatea este undeva dedesubt.

13:26. Forţa vieţii nu trebuie niciodată să fie mistuită de focurile dorinţelor care se nasc în trup. Dorinţele nesănătoase sau nefireşti sunt ca furnicile de copac, îşi fac adăpost în mintea omului şi se înmulţesc acolo, hrănindu-se cu înţelepciunea şi cu puterile raţiunii lui. Din aceste

© Biblioteca Spirituală

dorinţe se formează un nor de vapori otrăvitori, care după ce a biruit raţiunea şi înţelepciunea va scufunda spiritul sufletesc în întuneric. Aşadar, fiţi stăpânii şi supraveghetorii dorinţelor voastre.

13:27. Mari sunt puterile simţurilor şi dorinţele lumeşti cărora le slujesc; ele pot lega şi orbi. Însă resursele spiritului sufletesc sunt infinit mai mari, cu condiţia să vreţi să le chemaţi în ajutor. Aşa că întindeţi-vă şi apucaţi sabia de dincolo de limitele firii muritoare şi ucideţi duşmanii spiritului sufletesc. Chiar dacă vă lipseşte hotărârrea de a lupta pentru o anumită cauză, oricât de măreaţă ar fi ea, luptaţi pentru voi înşivă, pentru dăinuirea voastră în veşnicie.

13:28. Aceia care nu cred în existenţa Adevărului, care nu îşi pot mobiliza forţele pentru a lupta, care nu au tăria morală să îndure anii numeroşi de pregătire, nu vor străpunge niciodată vălul pentru a vedea minunile şi slava de dincolo de el. Există o frumuseţe glorioasă şi eternă care luminează întregul univers, şi în rarele sale momente de iluminare omul poate zări veşnicia din lucrurile trecătoare. Acesta este mesajul care s-a transmis din generaţie în generaţie; acesta este mesajul tuturor învăţătorilor spirituali adevăraţi. Toţi poeţii, muzicienii şi artiştii, toţi aceia care înfrumuseţează şi slăvesc viaţa, nu fac altceva decât să transmită acelaşi mesaj într-o varietate infinită de exprimări.

CAPITOLUL XIV - ULTIMELE ÎNVĂŢĂTURI DIN PĂDURE

14:1. Prieteni, scopul şi semnificaţia vieţii nu vă mai sunt ascunse, aşa că ştiţi de ce oamenii trebuie să urmeze calea binelui şi nu pe cea a răului. Toate interdicţiile şi constrângerile, toate responsabilităţile, toate obligaţiile şi îndatoririle, chiar dacă par a fi de neînţeles din punct de vedere al obiectivului final, sunt impuse cu un singur scop, ca vouă să vă fie bine. Toate lucrurile inutile au fost vânturate, rămânând doar grăuneţele hrănitoare, căci tot ce nu este de folos a fost înlăturat.

14:2. Însă mai este un motiv pentru care trebuie să urmaţi această cale, întrucât orice om care îşi rafinează şi îşi întăreşte spiritul, trezindu-i toate puterile latente, poate să devină un Om Dumnezeu. El nu mai este limitat doar la această sferă, ci poate intra în legătură chiar cu Fiinţele Superioare aflate dincolo de munte, de la care să înveţe adevărul.

14:3. Viaţa este reală, însă aşa cum se exprimă ea în Sfera Materială şi Muritoare nu este altceva decât puţin mai mult de o iluzie. Adevărata fiinţă trăieşte în altă parte, iar acolo unde trăieşte ea, omul se trezeşte la viaţa veşnică; iluziile se destramă, iar el este confruntat cu ceea ce este real. În această sferă, omul trăieşte în sclavia credinţei că această iluzie reprezintă realitatea, el este ataşat de umbre trecătoare, caută să apuce lucruri substanţiale acolo unde nimic nu este adevărat, material sau neschimbător. Dacă măcinaţi o piatră până când se transformă în pulbere, apoi pulberea până când devine o pulbere a pulberii, în final veţi obţine ceva palpabil. Iată ce stă la baza acestei sfere lipsite de substanţă.

14:4. Prieteni, voi ştiţi prea bine cât de puţine spirite se trezesc din somnul care le-a cuprins pe paturile moi ale *agnosiei*. Dintre acestea, cele care devin conştiente sunt acelea care au îmbrăţişat rapid şi cu iubire Marea Lumină. Ele caută cu râvnă şi atenţie copacul iubirii şi mănâncă nerăbdătoare din fructul său hrănitor; acestea sunt spiritele sufleteşti nobile, cele care s-au iluminat cu adevărat. O rază de lumină din Sfera Duhului Sfânt toarnă în ele vigoarea unei vieţi spirituale reînnoite, iar oamenii respectivi devin mai mult decât oameni.

14:5. Voi vă miraţi de ce sunt atât de puţini oameni care s-au trezit, dar oare nu omul însuşi, prin nebunia şi orbirea lui şi prin apatia lui spirituală, este acela care a închis poarta către drumul iluminării? Poate că adevărul este acela că omul refuză să facă efortul spiritual necesar. Voi aveţi sarcina de a suna deşteptarea, de a-l trezi pe om din somnolenţa lui spirituală şi de a-l determina să acţioneze.

14:6. Nu vă preocupaţi în mod excesiv de natura Spiritului Suprem. Acesta este o Fiinţă de neînţeles pentru aceia care sunt limitaţi doar la facultăţile Sferelor Inferioare. El există în interiorul unui principiu divin, despre care este imposibil să speculăm, întrucât se află dincolo de

© Biblioteca Spirituală

limitele înţelegerii firii muritoare. Doar adevăraţii Iluminaţi, acele spirite sufleteşti nobile, se pot apropia de hotarul înţelegerii, fiindcă aceştia pot vedea de la distanţă. Comorile sanctuarului Său sunt Iubirea, Frumuseţea, Perfecţiunea, Adevărul, Dreptatea, Compasiunea şi Bunătatea.

14:7. Sunt întrebat cum poate fi venerat Cel Îndepărtat şi Lipsit de Formă, care este atât de minunat datorită faptului că nu este supus schimbării. Prieteni, cum ar putea fi El influenţat de aspectele inferioare ale creaţiei Sale? Poate ploaia să ude cerul sau râurile să umple oceanul? Referitor la forma de venerare, care este preamărirea şi rugăciunea. Credeţi că psalmodierile triste, cântecele de jale şi rugăciunea mormăită pot adăuga ceva la slava Lui sau îi pot umple inima de bucurie? Acestea sunt ofrande adunate de prin ţinuturile împădurite. Cu mult mai acceptabilă ar fi o inimă care doreşte de bunăvoie să se purifice de răul din ea; sau o jertfă reprezentată de un trup din care poftele şi dorinţele nesănătoase au fost smulse din rădăcină; sau înfăţişarea unei guri nepătate de indecenţă şi minciună; sau etalarea integrităţii, a cinstei şi a purităţii.

14:8. Adevărata venerare înseamnă purificarea şi elevarea spiritului sufletesc, şi nimic mai mult; acţiunile care purifică şi elevează reprezintă forme de venerare. Venerarea urmăreşte să trezească spiritul sufletesc, ea reprezintă unitatea acelora care slujesc unei cauze comune. Este un act de experienţă reciprocă. Ea nu reprezintă umilirea slugarnică a unui rob în faţa stăpânului său, ci legătura unui spirit cu alt spirit.

14:9. Acestea sunt singurele jertfe care sunt necesare: poftele şi pasiunile trupeşti, gândurile rele, minciunile, înşelăciunea, calomnia şi toate viciile. A oferi sângele unor creaturi inofensive este un lucru uşor şi plin de laşitate, o insultă la adresa Celui care le-a creat. Şi iată şi ofrandele care trebuie oferite: studierea plină de râvnă a Cărţilor Bune, înţelepciunea, curajul, puritatea morală şi statornicia, împreună cu toate acele lucruri care slujesc scopului binelui. Singurul veşmânt necesar pentru venerare este o inimă loială, bună şi pură.

14:10. A face ceea ce fac oamenii atunci când se roagă înseamnă a subestima Spiritul Suprem. Cum ar putea unul ca El, care este atât de măreţ, să fie venerat şi slujit cu focuri şi lumânări, cu cuvinte bolborosite care ajung la nişte urechi surde, cu sânge de jertfă, cu podoabe şi tămâie? Toate acestea pot contribui la trezirea omului, dar am da dovadă de ipocrizie dacă am spune că Spiritul Suprem are nevoie de ele, şi ar fi o blasfemie să afimăm că El cere oamenilor aceste lucruri. Spiritul Suprem se ridică deasupra gândirii oamenilor şi spune, „Dacă aceste lucruri îi fac plăcere omului, atunci fie ca cel care aduce ofrandele să fie şi cel care le primeşte”.

14:11. Adevărata venerare iluminată şi vrednică de laudă este aceea când oamenii încearcă să facă ca puritatea şi bunătatea lor să devină asemenea reflexiei acestor calităţi care vin din înalt. Înnobilarea sinelui inferior, bunătatea în gândire, vorbă şi faptă, punerea permanentă în slujba cauzei omenirii, care este şi cauza Spiritului Suprem, iată ce înseamnă adevărata venerare, cu condiţia ca cei care o practică să nu dea dovadă de ipocrizie.

14:12. Venerarea slujeşte spiritului sufletesc şi dacă este sinceră, ea este folositoare. Mulţi au simţit că atunci când se roagă încep să devină agitaţi. Prieteni, cât de trist este faptul că cea mai mare comoară care există, giuvaerul nepreţuit, spiritul sufletesc, rămâne adesea ascuns vederii, nebăgat în seamă şi nedorit!

14:13. Nimic nu este mai impresionabil decât spiritul sufletesc, şi fiecare faptă îi determină aspectul viitor. Trebuie ştiut că fiecare experienţă tinde să se repete; aşa încă un obicei, fie el bun sau rău, odată format este greu de înlăturat. Este ca şi în cazul apei, care sapă o albie pe care vor curge toate apele care vin în urma ei.

14:14. Omul are o membrană materială de rezonanţă numită creier, care este ca o piele de tobă, iar aceasta este foarte capabilă. Totuşi, dacă este lovită cu dorinţe impure sau dacă este acaparată de lucrurile lumeşti, ea se îngroaşă şi se transformă într-o barieră pentru forţele spirituale. Creierul care se îngroaşă din cauza insensibilităţii şi care este bătătorit de vicii se transformă într-o uşă ce lasă pe dinafară toate lucrurile spirituale; în felul acesta, el devine un slujitor al simţurilor. El nu mai permite să intre lumina, iar acea cantitate de lumină ce reuşeşte totuşi să îl străpungă îşi schimbă aspectul şi se deformează din cauza întunericului. Uşa spiritului sufletesc este năpădită de buruieni şi mărăcini, partea materială şi cea spirituală sunt

© Biblioteca Spirituală

separate de o barieră de neclintit, iar spiritul sufletesc doarme, în timp ce trupul se descompune.

14:15. Fără lumină, căzut în capcana tristeţii şi sufocat de *agnosia*, degradat şi scufundat în materie, spiritul sufletesc se stinge şi se ofileşte. Din fericire, este inconştient, pentru că este lovit, răsucit şi sfâşiat, nu este îngrijit şi nu i se dă atenţie, iar plânsul său de copil ajunge la nişte urechi surde şi lipsite de viaţă. Încet-încet, el este sufocat de povara copleşitoare a viciilor şi lucrurilor lumeşti.

14:16. Omul care a ales să dispreţuiască spiritualitatea şi care astfel a pierdut legătura cu conştiinţa lui, care este dreptul său din naştere, caută acum să se consoleze cu fleacuri lumeşti nefolositoare. Cu aroganţa ignoranţei şi cu orbire, acesta susţine realitatea mediului său de viaţă şi se străduieşte să posede ceva ce se află în afara lui, ceva de care este pe jumătate străin. Această străduinţă pentru lucruri lumeşti îngroapă şi mai mult divinitatea interioară, care devine atât de încastrată în materialism, încât nu mai poate fi trezită din somnul ei de moarte.

14:17. Atâta timp cât omul îşi orientează spiritul sufletesc către exterior, către lumea iluzorie şi amăgitoare a materiei şi morţii, căutând realizarea acolo, el nu va fi conştient de fiinţa lui superioară. Aici nu va găsi niciodată o satisfacţie reală şi pentru că şi-a întrerupt comunicarea cu sinele său adevărat va rămâne mereu agitat şi nemulţumit. Va căuta întotdeauna ceva, chiar dacă nu ştie ce.

14:18. Măreţia spiritului sufletesc, cu toate puterile sale potenţiale, care este o scânteie reală din focul divin, este înăbuşită acum sub straturile lumeşti, formate ca urmare a experienţelor senzoriale. Adevărata fiinţă ajunge să fie prizonieră într-o închisoare materială care este creată de om.

14:19. Viaţa este ca un râu lat, ale cărui ape limpezi sunt tulburate de nămolul iluziei şi în care spiritele sufleteşti ale oamenilor înoată încoace şi încolo. Spiritul Suprem se reflectă în apă prin razele Sale care vin de la Duhul Sfânt, aşa cum oglinda reflectă chipul privitorului fără ca ea să sufere vreo modificare. Chipul din apă este spiritul sufletesc.

14:20. Aceia care spun că ei pot ajunge la Spiritul Suprem prin mijloace aflate în exteriorul lor vor căuta în zadar; aceştia vor găsi doar pietricele lipsite de valoare, pentru că adevăratul giuvaer se găseşte în interior. Realul va putea fi văzut numai atunci când irealul va fi privit ca ceea ce este, adică ceva care a pătruns în conştiinţă. Lucrul acesta poate fi demonstrat mai presus de orice îndoială prin intermediul propriei experienţe, însă puţini sunt aceia care vor să plătească preţul unei astfel de cunoaşteri. Apele iluminării nu se pot aduna pe înălţimile aroganţei şi siguranţei de sine sau pe culmea prejudecăţilor. De asemenea, ele nu pot fi extrase din valea apatiei sau din vâlceaua *agnosiei*.

14:21. Mi se pun întrebări referitoare la oamenii din jurul nostru. Aceştia nu sunt total ignoranţi în privinţa învăţăturilor lor şi nu este rău să înţelegem ce spun ei despre natura omului. Aceştia afirmă că el este un gând divin care s-a îngreunat şi s-a înfăşurat în lut. Gândul, închis în întuneric, a dorit să vadă lumina, iar efortul generat de dorinţă a făcut ca în lut să apară două găuri, care s-au transformat în ochi. Unul dintre ochi a privit spre dreapta, iar celălalt spre stânga lucrurilor, însă au privit numai în faţă. Nu au apărut ochi în partea din spate, căci gândul divin nu a avut niciodată intenţia ca omul să se retragă, ci a vrut să meargă doar înainte. Aşa că ochii, care puteau privi doar drumul din faţa lor, au dorit să ştie ce se întâmplă şi în lateral, iar efortul generat de această dorinţă a făcut să apară alte două găuri, care s-au transformat în urechi. Şi pentru că lutul a vrut să rămână umed, s-a format gura, al cărei rol era să asigure apa, după care s-au format braţele, ca să dea la o parte toate obstacolele. Apoi, ca să poată şti mai multe depre ceea ce se întâmplă în jurul lui, lutul a devenit sensibil şi a putut să atingă şi să miroasă. De aceea, ei zic că omul este un gând divin întemniţat în trup, care încearcă să evadeze. Şi mai spun că trupul nu este nimic altceva decât un lut întărit de lumina soarelui; şi cine ar putea pretinde că aceasta nu este o descriere adecvată?

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: "***Cartea crengii de argint***":

1:14. "***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos***."

© Biblioteca Spirituală